

Adopce 2

Jeffersonville, Indiana, USA
18. smět, 1960

1 ...Abychom tohoto večera sklonili své hlavy, jakožto shromáždění, jako skupina vyvolaných, věřících lidí, nacházejících se zde tohoto večera k vyučování tvému Slovu, jenž nás umísťuje na pozici do tvého těla, do kterého patříme, a ve kterém můžeme společně správně působit, jakožto údy Kristova těla.

A nyní jsme vyzváni k tomu, abychom se okamžitě vrátili k Bohu. A každý jeden z nás, kdo je otcem, ať uvažuje, co kdyby to byla naše malá dívka? Jak by naše srdce v našem nitru hořelo a trpělo a ihned bychom volali sborům, aby se modlili. A jistě srdce některého otce hoří a bolí, Pane, nechť ta veliká osoba Ducha Svatého teď přijde přímo k srdci onoho otce. Odejmi každý stín pochybnosti, každý bol a dovol mu uvidět, že Ty jsi Bohem a že tu neexistuje žádná nemoc, která by obstála ve Tvé přítomnosti, když tvé Božské pověření bylo vykonáno tvojí církví a tvým lidem.

2 A stejně tak jako v průběhu týdne, modlíme se od té minulé neděle, když jsem přemýšlel o těchto cestách nebo o tomto významu modlitby. Z pohledu tohoto světa nemáme žádnou význačnou zbraň, ale tento malý prak je smrtelnou zbraní, jestliže je držen prsty víry. Ó, Bože, ať naše modlitba trefí ten dům, ve kterém visí tam nad tím dítětem smrt — a mohla být rozbita; rozplynout se ta temnota a mraky vznášející se nad postelí tohoto děťátka — této malé holčičky. A ať to veliké světlo Boží přítomnosti na ni zasvítí a ať se vrátí z nemocnice jako zdravé dítě.

Bože, my víme, že hned tam za řekou nás čekají naši milovaní; a to je slavné. Ale my milujeme ty naše maličké. A modlíme se, Pane, pro Tvou slávu, abys ušetřil život tohoto dítěte. My, jakožto Tvá církev, káráme smrt a říkáme: „Utiš se. Nemůžeš se zmocnit tohoto dítěte, protože my si nárokujeme jeho život pro věc Božího království.“ Vyslyš, Pane, abychom se trefili přesně do cíle, kam míříme, ve jménu Ježíše Krista našeho Spasitele. Amen.

3 Věříme tomu? Nevím, co bych si počal, kdybych nebyl křesťanem. Já bych to prostě již déle nezvládl. Není nic, pro co žít, jedině pro spasení druhých. To je to nejlepší, o čem vím.

Nuže, dnes večer bychom se chtěli vrátit trochu zpět, do předchozí lekce. A dnes večer se pokusím přečíst, pokud to bude možné, celou kapitolu. A v neděli ráno... bych s tím chtěl přijít znovu; v neděli ráno i večer, pokud to bude v pořádku a chtěl bych se dostat do tohoto umístění; a přál bych si, aby to církev uviděla. Ó, najít svou vlastní pozici, to je slavná věc!

A nikdo nemůže udělat nic, jestliže nerozpozná přesně to, co má dělat.

4 Co kdybyste měli jít na operaci... a tam by přišel nějaký mladý doktor, který se právě vrátil ze školy a ještě nikdy předtím neoperoval. Ač je mladý a šikovný, ať má hladce učesané vlasy ať je skvěle oblečený, a umí hezky mluvit, a tak dále. Ó, on by řekl: „Nabrousil jsem nože, sterilizoval jsem nástroje a ostatní věci.“ Ale vy byste z toho určitě měli hrůzu.

Já bych raději viděl starého lékaře, který předtím prošel mnoha operacemi, než bych se jím nechal operovat. Přál bych si, aby to nebyl někdo čerstvě vystudovaný, přál bych si, aby to byl někdo zkušený. A ten nejzkušenější, o kterém vím a kterého vzývám tohoto večera, je Duch Svatý. On je tím velikým Božím Lékařem a velikým Učitelem.

5 A jako pozadí pro své večerní poselství, chci navázat na nedělní kázání, že to je... Oni zavrhli, Samuele, který měl Slovo Páně a přijali Saula, syna Cise; oni zavrhli, Samuele, který představoval Ducha Svatého, protože on mluvil pouze tak, jak byl k tomu veden Duchem. A když na to obrátil jejich pozornost, řekl: „Vzpomeňte si, nikdy jsem vám neřekl nic ve jménu Páně než to, co Pán uskutečnil. Stejně tak moje vystupování před vámi nebylo neslušné. Nikdo mě nemůže obvinít z hříchu.“

Jak řekl Ježíš: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ Vidíte?

A dále jim řekl: „Neprosil jsem vás o peníze, a tak dále. Nic jsem od vás nevzal. Ale všechno, co jsem vám řekl, bylo k vašemu dobru, protože jsem přinášel tyto věci od úst Hospodinových.“

A všichni lidé to dosvědčili: „To je pravdivé. To se zakládá na pravdě, ale přesto si přejeme krále. My si přejeme být takoví jako ti ostatní...“

6 Nuže, naše Písmo dnes večer se týká rozdělování... Kniha k Efezským je knihou Jozue Nového zákona. To je rozdělování a uspořádání těch přemožitelů. Nuže, tak bych chtěl během několika minut vytvořit jisté pozadí a prostor předtím, než začneme číst, a chtěli bychom začít od 3. verše. Nuže, minulou neděli večer jsme se dozvěděli, že Bůh ve Starém zákoně dal Izraeli zaslíbení o zemi odpočinutí. Protože oni se stali poutníky a tuláky. A nacházeli se v zemi, která jim nepatřila, a Bůh jim zaslíbil skrze Abrahama, že bude pobývat... že jeho semeno bude pobývat čtyři sta let uprostřed cizího národa a bude s ním špatně zacházeno, ale mocnou rukou bude vyvedeno do dobré země oplývající mlékem a medem.

7 A tak nyní, když se přiblížil čas naplnění zaslíbení, Bůh vzbudil někoho, aby je přivedl do této země.

Kolik z vás dnes večer v této třídě ví, kdo to byl? Mojžíš. Všimněte si, pravdivý, skutečný předobraz toho našeho, který nám byl dán, aby nás zavedl do zaslíbené země — Krista. Nuže, my máme zaslíbení, protože naším zaslíbením je duchovní odpočinutí, zatímco jejich bylo odpočinutí tělesné. A tak oni šli do země, o které by mohli říci: „To je naše země, už déle nejsme tuláky, můžeme se usadit natrvalo, to je naše země, zde máme odpočinutí. Zasejeme naše semeno, zasadíme vinice a budeme jíst z našich vinic. A pak, až náš život pomine, zanecháme to našim dětem.“

8 Ó, jak bychom chtěli vejít do této země, do těch zákonů dědictví — jak Noemi, Rut a Boaz? Rádi bychom si to všechno připomenuli. Když nějaký bratr v Izraeli, jak on musel... když o něco přišel, muselo to být vykoupeno příbuzným. Ó, jak nádherné! Zabralo by nám to týdny a týdny a týdny a týdny, nebyli bychom schopni nikdy pokročit dál z této kapitoly, abychom k tomu přišli. Mohli bychom provázat celou Bibli zrovna zde, právě v této jediné kapitole. Ach, ó, já prostě miluji tyto věci studovat. Měli jsme to ve zvyku probírat třeba rok a půl a nevzdalovat se od této knihy. Ale prostě v tom setrvat.

9 Nuže, to dědictví, to byla tak velká věc, to dědictví v té zemi, že nikdo jiný kromě blízkého příbuzného nemohl vykoupit toto dědictví. Nuže, dovolte mi tu dodat takovou malinkou připomínku, o které jsem se zmínil již onedlouhdy večer vám maminkám. Kolik z vás se modlilo za vaše ztracené milované? V pořádku. Zde to máme znovu — vidíte: „Vaše dědictví.“ Rozumíte?

A Pavel řekl tomu Římanovi: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům.“ Jestliže máš dostatek víry pro své vlastní spasení, měj i dostatek víry, lhostejno, jak svéhlavě jedná tvůj chlapec nebo dívka, oni každopádně budou spaseni. Bůh je nějakým způsobem, i kdyby je měl položit na lopatky, i kdyby je dostal do nemocnice na smrtelné lože, oni budou spaseni. Bůh to zaslíbil. To dědictví... Ach! „A oni tam budou,“ to řekl Izaiáš „a všechny ratolesti s nimi. Nikdo neuškodí, aniž zahubí na vsi mé hoře svaté, praví Hospodin.“

Ó, dnes večer bych se chtěl kvůli vám dostat k jistému bodu Písma. Prostě to hoří v mém srdci, vrátit se k tomu zpět.

Ale teď pojďme dál.

10 Všimli jste si Mojžíše, toho velikého divotvůrce, který vedl Izrael skrze tuto zem a přivedl je k zaslíbené zemi, ale nerozdělil jim jejich dědictví? On jim nedal jejich dědictví. On je přivedl nahoru k této zemi, ale Jozue lidem tuto zem rozdělil. Souhlasí to? A Kristus přivedl církev na to místo, kde bylo pro ně připraveno jejich vlastnictví, bylo jim třeba ještě překročit Jordán, ale Duch Svatý je ten, který církev uvádí do pořádku. Dnešní Jozue, uvádí řád do církve, každému jednomu dává dary, místo a pozici. A On je Božím hlasem promlouvajícím k tomuto vnitřnímu člověku, který byl zachráněn Kristem: Duch Svatý.

Nuže, mohli jste si z toho tak hodně vzít. Chtěli bychom přejít do knihy k Efezským. Nuže, stejným způsobem On umísťuje na pozici církev — tam, kam ona patří. Nuže, Jozue je umístil v přirozené zemi. A nyní Duch Svatý umísťuje církev na pozici, do země, ve které — na pozici, kam patří, kde je jejich dědictví.

11 Nuže, ta první věc, nad kterou se on zde zamýšlí, komu určuje svůj dopis — Pavel. Za chvíli to uvidíme, jak mu bylo celé toto tajemství zjeveno — ne v nějakém semináři, ne skrze nějakého teologa, ale bylo to Božské zjevení Ducha Svatého, které Pavel obdržel od Boha. On si byl vědom toho, že toto Boží tajemství, jak on řekl, bylo skryto od založení světa a bylo mu zjeveno Duchem Svatým... A Duch Svatý uprostřed lidí uvádí jednoho každého do pořádku, umístil církev na její pozici.

12 Nuže, první věc, kterou Pavel chce říci lidem a od které začíná, je, aby dostal všechny...

Zapamatujte si, to se vztahuje na církev, ne na ty venku. Pro ně to zůstává tajemstvím a hádankou, oni to nebudou nikdy schopni pochopit, to proletí nad jejich hlavou, oni z toho vůbec nic nepochopí. Ale pro církev je to med ze skály, je to nevýmluvná radost, požehnaná jistota, kotva duše; útěcha a naděje, je to Skála věků. Ó, to je všechno, co je dobré, protože nebe a země pominou, ale Boží Slovo nikdy nepomine.

13 Ale pro ty lidi, kteří jsou zvenčí Kanaánu, oni o tom nic neví, oni stále bloudí. Já nemohu říct, že to nejsou dobří lidé, tohle neříkám. Já nemohu dokonce říct, že lidé v Egyptě nejsou dobrými lidmi. Ale dokud oni nevejdou do svého vlastnictví...

A to vlastnictví, které... To zaslíbení bylo dáno církvi a to není přirozená země, ale duchovní země, protože my jsme královským kněžstvem, svatým národem. A tak to je královské kněžstvo — svatý národ, zvláštní lid, vyvolaný, vyvolený, vybraný a postavený stranou — a pak pro něj celý ten vnější svět je mrtvý, a my jsme vedeni Duchem. Synové a dcery Boží jsou vedeni Duchem Božím, ne člověkem, nýbrž Duchem!

14 Všechno se děje v lásce, celá tato věc probíhá ve svazku. Lidé se to pokoušeli mnohokrát vyučovat a nepochybuji o nich, že byli velcí teologové, kteří byli určitě schopnější proniknout do toho hlouběji než

já. Ale ta věc, kterou se chci pokusit do vás dostat; člověk, který je v Kristu a má Ducha Svatého, dokáže snášet člověka, když je na omylu. Dlouhou snášenlivostí, jemností a trpělivostí. Je vůči němu příjemný, pokorný, věrný, naplněný Duchem, nikdy nezaujímá negativní, vždycky pozitivní postoj. On je zkrátka jinou osobou.

Ne člověkem, který říká: „Kdysi jsme to měli. Když jsme křičeli, tak jsme to měli — my metodisté. Ó, když jsme křičeli, byli jsme v této zemi.“ To je v pořádku, to je dobré, já tomu také věřím.

Pak přišli letničtí s mluvením v jazycích; oni to měli, každý, kdo mluvil v jazycích, to měl. Já tomu také věřím. Ale přesto shledáváme, že spousta z nich to ještě neměla, vidíte. Vidíte? Že oni...

15 Nyní přistupujeme k tomu velikému skrytému tajemství, které bylo skryto od založení světa a nyní v těchto posledních dnech bylo zjeveno synům Božím. Věříte, že to je pravda, že jsou zjevení synové Boží? Předtím, než se někam můžeme dostat, otevřme na okamžik osmou kapitolu k Římanům a dovolte mi něco přečíst. Přesvědčíme se, jestli to směřuje k tomu, o čem zde mluvíme. Nuže, otevřme Římanům 8:19. verš — z osmé kapitoly k Římanům:

Neboť stvoření napjatě vyhlíží a očekává zjevení Božích synů.

16 Celé stvoření s napětím očekává a vyhlíží zjevení. Podívejte — zjevení! Co to je zjevení? Uvedení ve známost!

Celý svět, mohamedáni, tam daleko, oni na to očekávají. A všude dokola, na každém místě, oni to vyhlížejí. „Kde jsou tito lidé?“ My jsme měli... Měli jsme — prudký valící se vítr, měli jsme hromy a blesky, měli jsme olej a krev. Měli jsme všechny druhy těchto věcí; ale opomenuli jsme uslyšet ten nepatrný, tichý, jemný hlas, který tak přitahoval proroka, že se ovinul pláštěm, vystoupil, a řekl: „Zde jsem, Hospodine.“ Vidíte?

17 Nuže, celé stvoření sténá v očekávání na zjevení se Božích synů. Nuže, Pavel chce nejdříve umístit církev přesně tam, kam patří. Nuže, abychom získali takové pozadí, přečtěme si to znovu.

Pavel, podle vůle Boží apoštol Ježíše Krista, svatým... [to jsou ti ‚posvěcení‘]... kteří jsou v Efezu a věrným v Kristu Ježíši.

Nuže, nechť to třída nyní nezapomene, jak se dostáváme do Krista? Zdali se připojením k církvi dostaneme do Krista? Zdali se nějakým vyznáním víry dostaneme do Krista? Zdali ponořením ve vodě se dostaneme do Krista? Jak se dostaneme do Krista? 1. Korintským 12. kapitola: „Neboť jedním Duchem,“ jedním, velikým písmenem, D-U-CH-E-M, což je Duch Svatý, „jsme vekřtění do této zaslíbené země!“

18 V této zaslíbené zemi nám patří všechno, v zaslíbené zemi. Vidíš to, bratře Collinsi? Vidíš? Všechno v této zaslíbené zemi. Když Izrael přešel na tu druhou stranu Jordánu do této zaslíbené země, on přemohl všechno...

Nuže, zapamatujte si, v této zaslíbené zemi, to ještě vůbec neznamená, že jsme imunní vůči nemocím, to ještě vůbec neznamená, že jsme imunní na různé potíže. Ale ono výslovně říká, (Ó, dovolte, aby to proniklo hluboko!) říká, že ona je vaše. Jen povstaňte a zaberte ji. Rozumíte?

19 A pamatujte, Izrael ztratil muže pouze tehdy, když se hřích dostal do tábora. Byla to pouze jediná příčina, jak mohli přijít o vítězství, totiž skrze hřích, který se vloudil do tábora, když nebylo někde něco v pořádku. Když Achan ukradl ten prut a babylonské roucho, tím se hřích dostal do tábora a bitva dopadla špatně.

Dejte mi dnes večer církev, takovou skupinu lidí, dokonale perfektní, dokonalou v Božím zaslíbení, s Duchem Svatým, která chodí v Duchu a já vyzvu každou nemoc nebo každou bolest nebo cokoliv, co se zde nachází; každého Joa Lewise, který žije v této zemi s celým svým bezvěrectvím, s kterým zde máme co do činění, aby přivedli skrze tyto dveře jakoukoliv nemoc nebo postižení a ti lidé budou odcházet dokonale zdraví. Ano, pánové. Bůh dal toto zaslíbení; pouze hřích nevíry to může zadržet. A nyní bychom se chtěli za chvíli dostat k tomu, čím je ten malý hřích. Nuže:

... kteří jsou v Kristu Ježíši

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a... od Pána Ježíše Krista.

Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu.

20 Když jsme v Kristu, pak máme duchovní požehnání; když jsme mimo Krista, máme pouze senzace. V Kristu máme pozitivní požehnání. Ne nějaká vytvořená náboženství, ne nějaký podvod, ne nějaké předvádění se. Ale tak dlouho, jak se snažíte tvrdit, že jste v zaslíbené zemi a nejste tam, vaše hříchy vás určitě najdou. A tu první věc, kterou poznáte, zjistíte, že se v tom všem plácáte, (jak bychom to

nazvali světským výrazem) vybabřete se. Přesvědčíte se o tom, že nemáte to, o čem mluvíte. Ale když jste v Kristu Ježíši, On vám zaslíbil nebeský pokoj, nebeská požehnání, nebeského Ducha, to všechno je vaše. Nacházíte se v zaslíbené zemi a v plném vlastnictví všeho. Amen. Ó, jak nádherné! Ach, studujme tedy dál.

Poněvadž nás vyvolil...

Nuže, zde je místo, o které církev tak těžce klopýtá.

Poněvadž nás vyvolil v něm...

V kom? V Kristu.

21 Nyní zpětně shledáváme, že v I. Mojžíšové a ve Zjevení, ve Zjevení 17:8, že On nás vyvolil v Kristu před založením světa. Nuže, to slovo... Dovolte mi přečíst ten následující úsek.

... před založením světa, abychom před jeho tváří byli svatí a bezúhonní v lásce...

Předurčil nás...

Nuže, zde u toho slova *předurčil*, bych se chtěl zastavit. Inu, předurčení nemluví o tom: „Vybral jsem bratra Nevilla a nevybral jsem bratra Beelera.“ Tak to není. To je Boží předzvědění, na základě kterého On věděl, kdo bude v pořádku a kdo ne. A tak skrze předzvědění — Bůh věděl, co udělá — a předzvěděním udělal, aby všechny věci napomáhaly k dobrému těm, kteří milují Boha; a aby mohl v tom budoucím věku shromáždit všechny věci dohromady v Tom jediném, kterým je Ježíš Kristus.

22 Dovolte mi tu načrtnout malou ilustraci. Bude to prospěšné. Vracíme se, (domnívám se, že jsem se o tom už zmínil onehdy večer nebo jsem se toho dotkl v souvislosti s I. Mojžíšovou, 1:26.) Když Bůh vyřkl své jméno „Hospodin Bůh,“ obsaženo ve slovu „El, Elah, Elohim,“ což znamená, Ten v sobě existující. Tam neexistovalo nic jiného kromě Něj. Nebyl vzduch, nebylo světlo, nebyly hvězdy, nebyl svět, neexistovalo nic jiného. Byl to Bůh a pouze Bůh — El, Elah, Elohim. Nuže, On to stvořil.

23 Uvnitř Něho se nacházely atributy, což znamená, že On byl... Uvnitř toho velikého El, Elah, Elohim, se nacházely atributy neboli... Víte, co je atribut? Nebo dovolte mi to říci jinak, to byla přirozenost. Právě tak, že to ti maličci pochopí. A já jsem jedním z těch maličkých, který to takto musí pochopit. A nyní tam uvnitř Něj byla přirozenost být Otcem. Ale On je sám — existující, není zde nic, co Ho činilo Otcem. A nyní tam uvnitř se nacházelo ještě něco jiného — totiž, že On byl Bohem. A Bůh je předmětem uctívání. Ale jelikož On byl samoexistující — El, Elah, Elohim — nebyl tam nikdo, kdo by Ho mohl uctívat. Uvnitř byl Spasitelem, ale nebylo zde nic ztraceného, co by mohlo být zachráněno. Rozumíte? Uvnitř byl Uzdravitelem, rozumíme si (?), ale nebylo nic, co bylo nemocné, aby bylo uzdraveno. Pochopili jste teď tento obrázek? A tak Jeho atributy, Jeho přirozenost udělala to, čím je to dnes.

24 Někteří lidé říkají: „Dobrá, ale proč to Bůh nezastavil hned na začátku?“

„On je brutální, s krutým srdcem,“ tak to řekl Joe Lewis nebo ten, co odsoudil Joa... nebo Jacka Coe. Rozumíte? On řekl: „On je krutý, surový a bez srdce. Neexistuje taková věc, jako je Bůh. Kdyby taková věc existovala, On by...“ Ó, hodila se mu na Něj každá nadávka. Rozumíte? Ale to je jen kvůli tomu, že mohl mít tady nahoře mnoho poznání, ale tady dole neměl nic. Nuže, a to se nachází právě zde. Rozumíte?

Slovo to zde říká, a On to ukryl. A ta tajemství byla skryta, nuže, vzpomeňte si, Bible říká od založení světa, očekávání na zjevení se Božích synů, aby je ukázal církvi. Ó, aj! Chápete to?

25 Nyní se zastavím trochu ve svém vyprávění, neboť přinesu... Přejdu do své další myšlenky, abych se k tomu dostal. Nuže, zapamatujte si, přes všechny Mojžíšovy věky, zpět napříč věky proroků, zpětně napříč všemi věky, oni čekali až do toho konečného dne, kdy tyto věci budou ukázány na základě Písma, (je to tak), z důvodu, aby to bylo zjeveno synům Božím. Proč? Od ztraceného... Až jako ta pyramida, o které jsem se zmínil, že se staví a zužuje se víc a víc a víc.

26 Často jsem dělal poznámku a říkal, že Bůh napsal tři Bible. Ta první, On ji umístil na obloze — zvěrokruh. Už jste někdy viděli zvěrokruh? Které je první znamení ve zvěrokruhu? Panna. Které je poslední znamení ve zvěrokruhu? Leo, lev. On nejprve přišel skrze pannu, podruhé On přichází jako Lev z Judova pokolení. Rozumíte?

Tu další umístil v pyramidách, dávno za Enochových dnů, kdy oni stavěli ty pyramidy. A oni je nyní proměřují (já tomu nerozumím) ... ale co se týče válek, oni se musí skrčit a lézt po kolenou na určitou vzdálenost a tím jsou schopni změřit dobu trvání těchto válek. Víte, ve kterém místě to teď proměřují? Právě v královské komoře. Když oni stavěli tuto pyramidu... My bychom ji nebyli schopni postavit se všemi vymoženostmi, které dnes máme. Nebyli bychom ji schopni postavit.

A jak se pyramida tyčí do výšky... My bychom ji nemohli ani postavit, se všemi vymoženostmi, které dnes máme k dispozici. Nebyli bychom ji schopni postavit.

27 Ona se takto týčí do určitého bodu. A ten kámen na... ten závěrečný kámen nebyl nikdy nalezen. Na vrchol pyramidy nebyl nikdy položen vrcholový kámen. Nevím, jestli o tom víte nebo ne, velká pyramida v Egyptě na sobě nikdy neměla vrcholový kámen. Proč? Ten vrcholový kámen byl zavržen. Kristus, ten vrcholový kámen, rozumíte, On byl zavržen.

Ale, když procházíme od Lutherova věku, Baptistického, Metodického a Letničního věku, blížíme se nyní k tomuto vrcholovému kameni, rozumíte (?), v očekávání a s touhou na ten vrcholový kámen, kdy On bude usazen, a tak bude stavba ukončena. „Copak jste nečetli v Písmu, že Kámen byl zavržen?“ (Samozřejmě, že my si uvědomujeme, že to byla řeč o Šalamounově chrámu.) Ale tento zavržený kámen se stal hlavním uhelným kamenem.

Ale já to říkám jen kvůli tomu, abych to znázornil. Nuže, na základě Bible, žijeme v těch posledních dnech, v tom vrcholku pyramidy, v tom znamení zkřížených ryb, věku raka ve zvěrokruhu. V době příchodu Lea, toho lva, v tom vrcholovém kameni a ve dnech zjevení se Božích synů v Bibli. Podívejte. Vidíte, kde jsme? Jsme přímo na konci času.

28 Kolik z vás tento týden četlo noviny, co prohlásil Chruščov a ti ostatní? Ó, oni jsou připraveni; stejně tak my. Amen. (Připraveni.) ... To je v pořádku. Ó, jaká výsada, jaký den! Kéž by si jen křesťané mohli uvědomit den, ve kterém žijeme. Ó, aj!

Co si myslíte, že pisatel této knihy asi spatřil a viděl, ohledně toho, co má být zjeveno v těchto posledních dnech...? V očekávání a vzdychání na tyto Boží syny, kteří mají povstat v těch posledních dnech, v moci Ducha Svatého na konci věků a zjevit ty věci utajené od založení světa, přinést je na světlo...

29 Nuže, vraťme se teď znovu k „založení světa“ a přijměme zjevení a přesvědčme se, zda jsme v pravdě nebo nikoliv. Doufám, že mě nebudete považovat za škodolibého, když budu Boha nazývat „Tatínkem,“ ale rád bych to řekl takovým způsobem, abyste tomu porozuměli. Tatínek. Tatínek si přál mít nějaké děti, co tedy udělal? On řekl: „Ať jsou andělé.“ A objevili se kolem Něj. Ó, to bylo znamenité. Oni ho uctívali. Stal se tedy Bohem, těmi atributy. Zapamatujte si, On byl El (E-I), Elah, Elohim, samostatně existující, nic kromě Něj. Ale první věc, která se kolem Něj ukázala, byli andělé. Andělé nemohli dělat nic víc, než uctívat. Oni nemohli být ztraceni a také nemohli onemocnět, byli nesmrtelnými bytostmi. A tak On nemohl odhalit svoji uzdravující moc, On nemohl odhalit svou spásu. A tak tedy před... Nuže...

30 Potom, dále On řekl: „Uděláme něco hmatatelného.“ A tak udělal zemi. A když udělal zemi, udělal všechna stvoření na této zemi. A pak On stvořil člověka. To všechno, co vyšlo ze země, začalo to od jednobuněčného stvoření, medúzy, nějakého masitého plovoucího těla po hladině vody, začalo to od toho; a pak k žábě; nejnižším druhem života, jaký můžeme nalézt, jak oni tvrdí, je žába; nevyšším druhem je lidská bytost. Od žáby to začalo směrem k ještěrce, od ještěrky dál a dál, a dál. A pokaždé, když Duch Svatý zafoukal (dchnul), znovu se ukazoval život; „fíííí“ a vyšší forma života. A první věcí, která se objevila k obrazu Božímu, byl člověk. Nikdy není, nikdy nebylo, ani nebude stvořeno nic vyššího než člověk, neboť člověk je Boží podobou. Rozumíte? A pak člověk...

31 Když On stvořil toho svého prvního člověka... Nuže, když stvořil své andělské bytosti... On stvořil člověka: „On ho stvořil jako muže a ženu,“ oba byli v jednom. On byl zároveň mužem i ženou, měl ženskou a mužskou podstatu. Když stvořil Adama a vložil ho do těla... Vzpomeňte si, jak to bylo v I. Mojžíšové 1, On učinil muže a ženu; a v I. Mojžíšové 2. kapitole ještě nebyl člověk, který by obdělával zem, člověk v těle, žádný člověk, který by byl schopen něco vzít a obdělávat půdu, a přesto byl člověk na Jeho podobenství. A Bůh je (shromáždění říká „Duch“). Je to tak. Vidíte? On stvořil prvního člověka, „muže a ženu“ stvořil je.

Nuže, když On stvořil prvního člověka,

32 nyní si zapamatujte, On to měl naprosto všechno ve své myšlence. Procházel jsem tím v neděli večer. Slovo je vyjádřenou myšlenkou. Bůh přemýšlel, jak může být Bohem a jak může být uctíván, a jak může být Uzdravitelem, a jak může být Spasitelem; a jakmile On vyřkl toto slovo, tato věc byla jednou provždy hotová. Ó, kdyby jen mohli v nynější době tito synové Boží spočinout v tomto Slově takovým způsobem! Když Bůh vyřkne slovo, je to hotovo — absolutně. On mohl prodlévat... Chronologie říká nebo archeologové a všichni ti ostatní, oni tvrdí, že tento svět je starý miliony a miliony a miliony... Já nevím, možná to byly miliardy a triliony a triliony let. Já nevím, jak dlouho to bylo. Bůh zkrátka neexistuje v čase. On nemá ani o jednu minutu méně času, než když to vyřkl. On zůstává stále Bohem. On není vázán časem.

A já jsem této věci tak nerozuměl, teprve až onehdy večer nebo spíše jednou ráno. Věčný — to nemá ani včerejšek, ani zítřek, to je všechno přítomné. Už jste si někdy všimli toho slova „JÁ JSEM“? Ne

„Já jsem byl“ nebo „Já budu.“ To znamená věčnost — „JÁ JSEM.“ Vidíte? „JÁ JSEM,“ vždycky.

33 Nuže, ale On chtěl věci umístit do času. Musel udělat něco, co by Ho uctivalo; a tak Jeho atributy to vytvořily. Tak tedy, On stvořil člověka. A potom v tom člověku... vypadal osamělý, a tak nyní, aby ukázal svůj veliký záměr, co měl v úmyslu ohledně Krista a církve, On nevezal — jiný kus hlíny, aby stvořil ženu — ale On vzal z Adamova boku žebro a vzal z Adamova ducha to ženské a vložil do toho žebra. A když vidíte muže, který se chová jako zbabělec, něco není v pořádku. A jestliže vidíte ženu, která se chce chovat jako muž, není rovněž něco v pořádku. Něco tam nehraje. To jsou naprosto dva různé duchové. Ale dohromady, oni tvoří jedince. „Tito dva jsou jedno.“ A tak On stvořil ženu a muže, a oni neměli nikdy zestárnout, zemřít, nikdy neměli zešedivět, nikdy... Oni jedli, pili, spali, přesně tak, jako my, ale nikdy nepoznali, čím je hřích.

34 Nuže, já to teď zde přeskočím, ale možná se k tomu vrátím v některé z příštích lekcí ohledně semene hada. Byl jsem požádán, abych tuto věc odvolal. Rád bych viděl někoho, kdo by přišel a ukázal mi, že to mohlo být jinak. Rád bych se to dozvěděl. Vidíte?

Nuže, ale potom všem, když se usadil hřích, co se stalo?

Kdesi daleko nahoře, milión, stovky miliónů mil, tam se nachází prostor, asi tak veliký, a on je dokonalou láskou agapé. A pokaždé, když tímto směrem uděláš jeden krok, tak se to zužuje o jeden palec. A dokážete si asi představit, jak malinké by to bylo v tom čase, když se to přiblíží k zemi. Pouze stín, stínového, stínu. Podívejte, co máte, podívejte, co mám já: stín, stínového, stínu lásky agapé.

35 Ve vás se něco nachází, v každé ženě, která překročila dvacet let, v každém muži, který překročil dvacítku; a je to touha, abyste zde mohli zůstat. Je vám dáno pouze pět let, totiž od patnácti do dvaceti. A po dvacítce začínáte umírat. Ale od patnácti... do té doby jste dospívající dítě. A pak do dvaceti let dozríváš. A po dvacítce, ó, říkáte: „Jsem opravdovým mužem.“ Vy to jenom říkáte, ale ve skutečnosti jím nejste. Vy umíráte a váš plamen uhasíná, ať děláte, co děláte, je to tak. Bůh vás utvářel do tohoto věku, ale pak začínáte umírat. Co se děje? Nuže, začínáte umírat, ale tam uvnitř vás se nachází něco, co říká: „Já bych chtěl mít znovu osmnáct.“

36 Nuže, rád bych se vás na něco zeptal. Co kdybyste se narodili před pěti sty lety a zůstali až do dneška ve věku osmnácti let? Copak byste nebyli zaostalí ve svých názorech starých pět set let? (Ještě předtím než poutníci, otcové, připluli sem.) A ty jsi byla mladou ženou, ale s takovými zaostalými názory, copak by nebylo lepší, abyste odešli, než pokračovali a stárli a žili pět set let. Vidíte, v tom by bylo něco nesprávného.

Vy říkáte: „Nu, co, já se právě teď cítím skvěle, bratře Branhame. Ó, je mi osmnáct, je mi šestnáct, cítím se dobře.“ Miláčku, dovol mi, že ti něco řeknu. Jak můžeš vědět, že tvoje maminka v této chvíli ještě žije, pokud není v tomto shromáždění? Jak můžeš vědět, že tvůj kluk nezahynul právě před několika minutami nebo tvoje holka? Jak můžeš vědět, že ráno nebudeš ležet jako mrtvola ve svém vlastním domě? Jak můžeš vědět, že z tohoto shromáždění odejdeš živý? Jsme v naprosté nejistotě. Není zde nic jistého. Ač ti je patnáct, dvacet, devatenáct, sedmdesát pět nebo devadesát. Nemůžeš mít žádnou jistotu. Ani nevíš, kam se postavit, a přesto toužíš po tom, aby ses vrátil do patnácti nebo osmnácti let. A co působí tuto touhu?

37 Nuže, kdyby ses vrátil do osmnácti let a zůstal tak a nikdy neonemocněl, a nikdy nebyl... Musel bys mít kolem sebe jiné lidi, protože bys je přežil. Vidíte? Lidé by přetrvávali do dalších věků a ty by ses stal zaostalým. A byl bys na tom ještě hůř, než kdybys s nimi spolu stárnul. Ale je zde něco, co volá po tom, abys byl tam. To je ta malá agapé, ten maličký stín, který ve vás působí... něco zde nahoře.

38 Nuže, jednou večer... nebo ráno, asi v sedm hodin, když Duch Svatý svou dobrotou a svou milostí mě vzal z tohoto těla (Věřím tomu; neříkám ani ano, ani ne.), vstoupil jsem do této země a spatřil jsem tyto lidi, a oni byli všichni mladí. A viděl jsem ty nejhezčí lidi, jaké jsem kdy ve svém životě viděl. A On mi řekl: „Některým z nich bylo devadesát let. To jsou ti tebou obrácení. Není tedy divu, že volají: ‚Můj bratře! Můj bratře!‘“

Nuže, to je nebeské tělo; a když my zemřeme, nestáváme se nějakým mýtem... stáváme se tělem. I kdybychom všichni zemřeli, kdyby nás v této chvíli rozprášila atomová puma, během pěti minut bychom si podávali ruce a objímali se kolem krku a křičeli radostí a jásali, pokračovali v existenci a oslavovali Boha! Ano, přátelé. A bratře a sestro Spencerovi, kteří zde sedíte, tuším, že jste jedním z nejstarších párů zde, bylo by vám osmnáct nebo dvacet let. Bratře Neville, ty bys byl mladým chlapcem a já bych byl jinochem, a my bychom všichni byli... To je ryzí pravda. „Víme přece, že kdyby byl náš pozemský dům tohoto přebývání zbořen, máme jiný, který nás očekává.“

39 Když se mamince narodí, tím přirozeným narozením nemluvňátko, ono je malým tělem, ono sebou zmítá, kope nohama a tak dále. Promiňte toto vyjádření, vy mladé ženy. Ale když se to děje, ono má život ve svých svalech, které způsobují, že sebou hází. Ale když přichází na zem, nejprve se nadechne a

je zde tělo duchovní povahy, které vstupuje okamžitě do toho nemluvnátka. Ono samo o sobě zvedá svou hlavičku, hledá matčin prs a začíná pít. Kdyby to nedělalo, tak by se jí ani mléko nezačalo tvořit.

Už jste někdy pozorovali jak tele, když se narodí, jakmile má dost sil, že se postavilo na nohy? Kdo mu to říká? Ono přímo kráčí ke své mamince, začíná hledat okolo své matky, a pak začíná pít. Ó, ano.

40 A když toto pozemské tělo je zde narozeno, je pro něj připraveno tělo duchovní. A jakmile toto... Ó, haleluja! „Když náš pozemský dům tohoto přebývání bude zbořen, je tam jiný, který nás očekává.“ Jakmile opustíme toto tělo, okamžitě vstoupíme do tam toho. Do toho, které si nepřeje studený nápoj; nepotřebuje doušek vody, nepotřebuje jíst, které nepochází z tohoto prachu země. Ale ono je stejně tak opravdové, cítí, může si podat ruku, může milovat, a všechno je dokonalé. A to tělo čeká tam nahoře. Ono je částí toho.

To jsou ta tři těla.

41 Zde u oltáře, tady začínáte svoji věčnost. Ó! Vy začínáte váš věčný život přímo zde. A pak jste znovuzrození jako synové Boží. A pak, když zemřete, začínáte věčný život... Když vaše tělo zasáhne smrt a srdce přestává bít a smrtelná kola se začínají zastavovat, ten malinký stín, který byl stínem stínů, se během jediné vteřiny stává stínem stínů, pak se stává stínem. A potom se stává nicotou; pak se stane kapkou; a pak řekou; a potom oceánem; a za chvíli stojíte v přítomnosti vašich milovaných — stojíte tam nahoře oděni rouchem toho nebeského těla, a poznáváte jeden druhého, milujete jeden druhého, vrátili jste se znovu zpět do mladého mužství a do mladého ženství. Přesně tak. Ono tam očekává až do příchodu Pána Ježíše. A jednoho dne to Jeho oslavené tělo... Nuže, zapamatujte si, to je nebeské tělo, nikoliv oslavené — nýbrž nebeské tělo. A jednoho dne to nebeské tělo opustí nebe spolu s Ježíšem.

42 „Nebot' vám říkám“ (II. Tesalonickým pátá kapitola nebo I. Tesalonickým pátá kapitola, jedno nebo druhé). „Říkám vám: ‚Nechci pak, bratři, abyste nevěděli o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději, věříme-li totiž, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých třetího dne, právě tak věříme, že i ty, kdo zesnuli v Ježíši, Bůh přivede s Ním. Říkáme vám totiž Pánovým slovem toto: My kdo zůstaneme živí až do Pánova příchodu, rozhodně nepředejdeme ty, kdo zesnuli. Vždyť až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první. (Nebeská těla sestoupí a budou oděná nebeskými oslavenými těly.) Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme proměněni v jedné chvíli, v okamžiku a budeme spolu s nimi uchváćeni do vzduchu, vstříc na setkání se s Pánem v povětří.“

43 „Nebudu již více pít z tohoto plodu vinné révy, dokud nebudu pít nový s vámi v Království svého Otce,“ to je svatební večeře. Po uplynutí tří a půl let, antikrist skončí svoji vládu, celý svět bude zkažen, Židé budou vyvoláni, Josef se dá poznat pohanům... totiž Židům. Zapamatujte si, když Josef se nechal poznat svým bratřím, nebyl tam přítomen ani jediný pohan. Když on poslal... Znáte tento příběh. Josef — ten dokonalý po každé stránce předobraz Kristův. A když Josef poslal pro své bratry a oni přišli a on se podíval a uviděl toho malého Benjamína... A uviděl je tam a pak on... Oni řekli: „Ale, tento muž! My... Neměli jsme zabít našeho bratra Josefa.“ (A Židé v tu chvíli uvidí, že udělali chybu, když Kristus... Když On se jim dá poznat.) A Josef byl tak vzrušený, že téměř musel plakat, on poslal svoji manželku a své děti a své strážce a všechny ostatní, on je poslal do paláce. Přesně tak. A potom v přítomnosti pouze těchto Židů, řekl: „Já jsem Josef, váš bratr. Já jsem váš bratr.“ A oni padli na zem a začali se chvět a říkat: „Nuže, my víme, že to schytáme, protože jsme řekli, že jsme zabili našeho bratra. My jsme zabili našeho bratra a on je teď velkým králem.“

On řekl: „Bůh v tom měl záměr, aby zachránil váš život.“ A Bůh to udělal právě z tohoto důvodu — aby zachránil nás, pohany. Ale pohané byli v paláci. Haleluja! On byl zavržen svými bratry, Josef, on si vzal nevěstu; a ta nevěsta byla pohanka, nikoliv Židovka. Je to tak.

44 Nuže, k čemu teď směřuji? Když se odějeme těmi oslavenými těly a nastane ten veliký věk, když tato oslavená těla, tato nebeská těla se stanou oslavenými... Pochopili jste teď, co jsem tím mínil? Pak se budu moci procházet a říci: „Bratře Neville.“ Dovolte mi, že vám ukážu ještě jednu malou ilustraci. Já řeknu: „Bratře Humesi, pojďme dnes ráno k Tatínkovi.“ To je Bůh. Nyní Ho známe. On je Spasitelem, On je Uzdravitelem.

Nikdy nebylo něco takového jako stvoření hříchu. (Tohle by se dobře nepřijalo, že ano?) Hřích není stvořením. Nikoliv, přátelé! Hřích je převrácenost. Je pouze jediný Stvořitel — a tím je Bůh. A hřích je převrácenou spravedlností. A čím je cizoložství? Převrácenou spravedlností. A čím je lež? Nesprávně vyloženou pravdou. Jistě. A čím je rouhání — klení? Je to Boží požehnání obrácené v rouhavé slovo vzhledem k Bohu, místo požehnání. Hřích není stvořením. Hřích je převráceností. A tak satan nemohl stvořit hřích, on pouze převrátil to, co Bůh stvořil. To je ryzí pravda. Smrt je pouze převráceností života.

45 Nuže, všimněte si toho. A pak budu pokračovat dál a řeknu: „Bratře Humesi, dovol, abych šel s tebou a s bratrem Beelerem a s některými z bratří...“ A půjdeme k Tatínkovi a... řeknu: „Uděláme si malou

procházku. Vy chlapani, vy jste měli rádi hory, když jste byli..."

„Ano jistě.“

„Ó, zde jich máme v tomto novém světě několik milionů. Pojdme tedy a budeme se v nich toulat.“

„Musím... slunce svítí každý den. Pojdte sem výš nahoru a já vás vyslyším.“ Ještě mluví budou a já vyslyším. Izaiáš 66. Je to tak.

46 A víte co, já se tamtudy procházím, všichni se tamtudy procházíme, zabere nám to asi pět set let, je to krátká procházka nebo třeba milión, není v tom žádný rozdíl. Vidíte? A nyní, ač vám to zní pošetile, ale je to pravdivé. Vidíte, to je pravda, protože tam neexistuje čas. To je věčnost. A když já si tam vyjdu, budu se tamtudy procházet. A víte, koho tam potkám? Řeknu: „Hele, není to náhodou sestra Georgie Bruceová? Jakže, sestro Georgie, už jsme se dávno neviděli.“ Ona bude vypadat tak jako vždycky. Vidíte? Ona má snad deset milionů let, ale stejně tak mladá jako vždycky. Ona poškrábe někoho po zádech, já se ohlédnu, a hele, to je puma (Sheeta), to je lvice.

Řeknu: „Jak se máš dnes ráno, Sheeto?“ Mňau — odpoví jako kočka.

„Ó, já jsem byla tam v údolí a mluvila jsem s několika sestrami, u těch velikých květin, které tam rostou. Byli jsme tam asi pět set let, rozhlíželi jsme se kolem dokola.“ Nuže, může vám to znít bláznivě, ale to se zakládá na pravdě. Je to přesně tak. Je to přesně tak, jak to Bůh zamýšlel.

47 „Dobrá, buď požehnáno tvé srdce, sestro Georgie, nic ti nemůže ublížit. Vůbec nic.“

V čase večera půjdeme na vrchol hory a řekneme: „Ó, Tatínku, Bože, kdysi jsem byl ztracen. Ó, kdysi jsem byl zabředlý ve špíně hříchu, Tatínku, Bože, a Ty jsi mě spasil.“

Jakže, lidé, kteří se to pokoušeli vyjádřit, ztratili rozum. Dobrá, ten muž, který napsal poslední verš písně „Ó, láska Boží“; ta sloka byla napsána na stěně v psychiatrické léčebně... tím, který se pokoušel vyjádřit Boží lásku, jak On se snížil, aby zachránil hříšníka a jak to udělal, že jeho láska, která sestoupila dolů, spasila tebe i mne... A takto můžeme mluvit o uctívání, andělé o tom nemají ani tušení! Uctívání... a anděl ví pouze tolik, že tam stojí a mává svými křídly dopředu a dozadu a napříč: „Haleluja! Haleluja!“ Ale, ó, smilování! Co se týče uvědomění si toho, že jsem byl ztracen a byl jsem nalezen; byl jsem mrtev a ožil jsem! Ó, Bože, byl jsem v hříchu, byl jsem v břechce, nacházel jsem se dole na smetišti!

48 A zde je to nejlepší, co vám může život dát. Už jste někdy byli tam na smetišti společnosti Colgate? To je to nejsmrduťější místo, na kterém jsem kdy byl. A když to ucítím, prostě se mi z toho starého kouře zvedá žaludek. A kdo leží tam v tom všem starém kouři, je mu z toho špatně od žaludku a všechno se v něm zvedá, (jako kdyby použil ricinový olej, vidíte, je mu z toho špatně až do krajnosti) a pobíhají po něm krysy a snaží se ho okousávat — to je to nejlepší, co nám dává život. A pak někdo vztáhne ruku a pozvedne vás (a vy jste již staří a nemůžete si sami pomoci), a On vás pozvedne a navrátí vás do věku osmnáctiletého chlapce a postaví vás na vrcholku hory, v samém rozkvětu zdraví. Aj, a můžete se takto zdravě nadechnout čerstvého vzduchu a občerstvit se douškem dobré studené vody. Copak byste se ještě někdy chtěli vrátit tam na to smetiště? Ne, bratře, za nic, za nic bych tam znovu na to smetiště nešel.

49 Nuže, pohledte, co to znamená, přátelé. Pohledte, co to vidění (nebo vytržení nebo čímkoliv to bylo, viděním — řekl bych vidění, protože se obávám, že bych mohl někoho ranit, když použiji slovo vytržení), ale tím to ve skutečnosti bylo. Nuže, zde, když Bůh... Co Bůh učinil, aby přivedl k sobě syny a dcery? Nuže, kdo jsou tito lidé? Jak oni mohli... Co tito lidé udělali, aby si to zasloužili? Jak toho mohli docílit? Bůh, na počátku, ještě předtím než byl stvořen anděl... Kolik z vás ví, že On je nekonečný?

Nuže, vy trojiční bratři, nerad bych vás ranil, ale jak můžete ve jménu toho dobrého Božího Slova umístit Ježíše jako samostatnou osobu oddělenou od samotného Boha? Kdyby Ježíš mohl vzít jinou osobu a přimět ji, aby šla a zemřela a vykoupila zde tyto lidi, pak by byl nespravedlivou bytostí. Existuje pouze jediná možnost, jak to mohl Bůh udělat, totiž, že sám toto místo zaujal! A Bůh se stal tělem, aby mohl okusit bolesti smrti a zbavit nás toho ostnu smrti, abychom byli jím samotným vykopením... A právě proto On bude takto uctíván. Ježíš byl člověkem, jistěže byl. On byl člověkem, č-l-o-v-ě-k-e-m, narozeným z panny Marie. Ale ten Duch, který byl v Něm, to byl Bůh bezměrný. V Něm přebývala plnost Božství tělesně. On byl tím Jahve-jireh, On byl Jahve-rapha, On byl Jahve-manasses, On byl Jahve náš štít, náš krunýř, náš Uzdravitel; On byl Alfou, Omegou, počátkem a koncem; On byl ten první a ten poslední; On, který byl, On, který je a On, který přijde; kořen a rod Davidův, Jitřní hvězda. Jakže, On byl všechno ve všem. V něm přebývala plnost Božství tělesně.

50 A smrt měla vždycky v sobě žihadlo, kterým bodala lidi. „Ó,“ říkal ďábel, „už tě mám, protože jsi mi naslouchal. Bodnu tě! Dám tě do hrobu. Beránkova krev ti vůbec nepomůže. Je to pouze zvířecí krev.“ Ale Bůh ve své moudrosti věděl, že sem přijde Beránek zabitý před založením světa. Ano, pánové. On čekal na ten čas, až nastane plnost toho času.

Ale jednoho dne, když přišel ten Beránek, ten muž, dokonce i satan se nechal oklamat. On si Ho prohlížel. Řekl: „Jestli jsi Syn Boží, udělej to. Jestli jsi Syn Boží, předved' zázrak a dovol mi to uvidět. Chtěl bych to vidět, jak to uděláš. Ať tě to vidím udělat (Hm, hm, hm.) Obvážu tvoji tvář hadrem a praštím tě. Jestli jsi prorokem, řekni nám, kdo tě udeřil. Hmm! Nevěřím, nevěřím, že ty jsi tím mužem. Pokud jím jsi, řekni nám to na rovinu. Ano nebo ne? (Vidíte, a tak dále.) Ó, řekni nám, kdo jsi?“ Ale On neotevřel svých úst. Ó! Ó, On mu tehdy stáhl vlnu přes oči.

51 On se rozhlížel po svých učednících a řekl: „Mohl bych požádat Otce a On by mi dal více než dvanáct legií andělů.“ Pilát na to neslyšel. Vidíte?

„Jsi-li... Jsi-li... Ó, to nemůže být On. Jakže, podívejte, jak On krvácí. Ať přijde někdo z těch žoldnéřů a plivne mu do tváře. (A oni plivali a vysmívali se Mu a vytrhli hrst vousů z jeho brady.) Ó, On není... ne, to nemůže být On! Já do Něj zabodnu žihadlo smrti, hochu. Já Ho tam dostanu. Teď tě mám!“

A když tam zvolal: „Eli! Eli! Bože můj! Bože můj! (To byl člověk.) Proč jsi mne opustil?“

V Getsemanské zahradě Ho opustilo to pomazání, víte. On musel zemřít jako hříšník. On zemřel jako hříšník — vždyť to víte. Ne pro své hříchy, ale pro moje a tvoje. V tom se zjevila láska, když vzal na sebe ty moje. Ó, haleluja, když vzal ty moje *hříchy*!

52 A tam On byl. Nemohl otevřít svá ústa. Ten s tím žihadlem řekl: „Víte, já si myslím, že to byl pouze nějaký obyčejný člověk. On nebyl narozený z panny, a tak do Něj zabodnu to žihadlo.“

A tak se přiblížil a zabodl do Něj své žihadlo, ale to nebyl ten správný okamžik, chlapci! Potom zůstal již s vytrhnutým žihadlem. Od toho času už více nemůže bodnout. On tam nechal své žihadlo. Třetího dne vstal a řekl: „Byl jsem mrtvý a hle, jsem živý na věky věků a mám klíče pekla i smrti.“ Ano, pánové. On (satan) selhal v tom, že neviděl, kým On byl. „Protože já žiji, i vy budete žít. A ještě se neukázalo...“

53 Jednoho dne, tři nebo čtyři dny později, poté, kdy už vystoupil k Otci, vrátil se zpět; a někdo z nich řekl: „Ó, On musí být duch. On musí být... nějaký druh strašidelného ducha, tohoto muže. Když jste Ho viděli, měli jste vidění.“

„Ne, to byl skutečný Ježíš.“

Tomáš řekl: „Musel bych vidět jeho ruce. A všechno ostatní. Řeknu vám, jestli je to On.“

On mu řekl: „Zde jsem.“ Řekl: „Máte zde nějakou rybu a chléb?“ Přineste mi chléb, a tak Mu přinesli chléb a On tam stál a jedl to. Řekl: „Nuže, může duch takto jíst? Má-li snad duch maso a kosti, tak jako já?“ Vidíte? A On řekl: „To jsem Já. To jsem Já.“

54 A Pavel řekl: „Ještě se přesně neukázalo, jaké tělo budeme mít, ale víme, že budeme mít tělo podobné jeho tělu.“ Cože? Copak On měl někdy tělo podobné tělu teofanie? Ó, ano. Když zemřel, Bible říká, že (On, to je znovu osobní zájmeno) On šel do pekla a kázal duším ve vězení. Haleluja! Jak to udělal? On měl smysl citu, On měl smysl sluchu, On měl smysl mluvení. On kázal takovému druhu těla, které jsem uviděl při těch oslavených onoho večera. On kázal duším, které byly v pekle, které nečinily pokání v době dlouhé trpělivosti za Noemových dnů.

Ale, když On vstal o Velikonocích, bylo nemožné, aby to tělo spatřilo porušení, protože prorok David to předtím viděl: „Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému vidění porušení. A tak i mé tělo bude odpočívat v naději, protože nenechá duši mou v pekle a nedovolí svatému svému vidění porušení.“ A po sedmdesáti dvou hodinách — předtím než by mohlo nastat porušení — ta teofanie, to tělo, které šlo a kázalo těm duším ve vězení, které nečinily pokání v dlouhé trpělivosti za Noemových dnů, ono znovu povstalo, a to smrtelné se přiodělo nesmrtelností a On se mohl postavit a jíst a mohl nám říct, že On byl člověkem. Haleluja!

55 Hle, tak Ho uvidíme, bratře Evansi. Takový bude, když se posadí na Davidově trůnu. Haleluja! A takový budeme, když se budeme procházet nahoru a dolů, půjdu s vámi na procházku napříč těmito pahorky po dobu jednoho miliónu let, rozumíte — to bude jako několik dnů, jako několik minut. Budeme se tam procházet napříč a posadíme se tam nahoře.

A nastane znovu doba, kdy budeme jíst, víte, první věci, víte, kterou sestra Woodsová řekne... Já řeknu: „Sestro Woodsová, dobrá, kde jsi byla po celou tu dobu? Neviděl jsem tě už od... připadalo mi to asi jako patnáct minut.“

„Ó, bratře Branhame, to bylo asi před dvěma tisíci lety.“

„Hm — hm, hm, jak se cítíš?“ Samozřejmě, nemůžeš mít žádný jiný pocit kromě toho dobrého.

Například řeknu: „Pojďte sem chlapci, chtěl bych vám všem něco ukázat, bratři, moji milovaní bratři. Pojďte sem, je tu pramen vody, nejlepší, jakou jste kdy pili.“ A, ó, dáme si dobrý doušek studené vody.

Vztáhnu ruku a utrhnu ten veliký hrozen vína a posadíme se a budeme jíst. Copak to nebude nádherné? Je to přesně tak. Je to tak.

56 Jak jsme k tomu přišli? Odkud to můžeme vědět? Bůh nás předurčil před založením světa. Koho? Ty, kteří jsou v zaslíbené zemi.

... podle zaslíbení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista... ke chvále slávy své milosti, [Abychom Ho mohli oslavovat, jak On řekl. Hle, kým On je, Bohem; a my Ho chceme oslavovat.] slávy své milosti, kterou nás poctil v tom milovaném. [Byli jsme přijati v Kristu.] V něm máme skrze jeho krev vykoupení, totiž odpuštění h-ř-í-ch-ů...

57 Musím se vrátit zpět k adopci, ale chtěl bych se zde na okamžik zastavit u slova *hříchy*. *Hříchy*, všimli jste si toho? Víte, že Bůh neodsoudí hříšníka za to, že hřešil? On ho odsuzuje za to, že je hříšníkem. Jestliže hříšník kouří cigáro, On ho za to neodsoudí; ale on je každopádně hříšníkem. Rozumíte? On nemá žádné hříchy, ten hříšník. On je pouze hříšníkem. Rozumíte? On nemá žádné hříchy. Ale vy máte hříchy, vy, jenž jste křesťané. Všímáte si toho zde, že On promlouvá k církvi? Chce ji udržet na správné linii. Vidíte? Rozumíte? „Odpuštění hříchů,“ h-ř-í-ch-ů. My pácháme hříchy, ale hříšník je pouze hříšníkem. Bůh mu to neodpouští...

58 Nuže, říkáte: „On šel tam a zastřelil nějakého člověka. Co s tím chceš udělat?“ To není vůbec moje věc. Já nejsem žádným reformátorem; já jsem kazatel. Tím se bude zabývat zákon — oni jsou reformátoři. Oni jsou... Řeknete: „Dobrá, on spáchal cizoložství.“ To je věc Zákona. To je mezi ním a Zákonem. Já, já, já nejsem žádný reformátor. Nepřicházím reformovat lidi. Přicházím, aby se obrátili, já jsem kazatel. Vidíte? Mojí povinností je, abych ho přivedl k Bohu. Jestliže hřeší, je to jeho věc — on je hříšníkem. Bůh ho odsoudí na nějaké vyšší úrovni. On je hříšníkem od začátku. On je od začátku odsouzený. On se ještě nedostal ani na základní postavení. On prostě není nikde. Je od začátku hříšníkem. On nemá žádné hříchy; je prostě hříšníkem.

59 Nemůžete vystoupit a říci: „Tolik a tolik je noc a odtud až potud není noc.“ Nikoliv, to všechno je noc. To je noc se vším všudy. A právě to řekl Bůh. Je to tak. On je hříšníkem a tím to končí. „Nuže, on to učinil, až potud je noc, je to skutečně černá noc, přímo zde. To je noc, ale tohle zde, je naprosto jasné.“ Já vím, ale tohle všechno je jenom noc a tím to hasne. Rozumíte?

Jak bych mohl říci: „Zde je pouze tolik světla.“ Nikoliv, to všechno je světlo, vidíte, to je světlo. Vy nemůžete říct kolik. Vidíte? Ale jestliže tam je černá skvrna, pak se v tom nachází tma.

60 A tak *hříchy*, h-ř-í-ch-y, máme odpuštění našich hříchů skrze Jeho co? Krev, tuto vzácnou krev.

... podle bohatství jeho milosti...

A jak to obdržíme? Protože jsme toho byli hodni, udělali jsme něco, aby naše hříchy mohly být odpuštěny? Jeho čím?

... milostí;

Ó, aj! Nemohu ve svých rukou přinést nic, Pane. Nemohu udělat nic, není zde prostě nic, co bych mohl učinit. Hledte! On mě předurčil, On mě povolal, On mě vybral. Já jsem si Ho nikdy nevyvolil. On mě vyvolil, On vyvolil tebe, On vyvolil nás všechny. My jsme si Ho nevyvolili. Ježíš řekl: „Vy jste si mě nevyvolili, já jsem vyvolil vás.“ On řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jediné když ho nejprve přitáhne můj Otec a všechny, které mi dal Otec, přijdou ke mně. A nikdo z nich nebude ztracen, vyjma syna zatracení, aby se naplnila Písma.“ Vidíte? A On zde řekl: „Všichni, které mi dal Otec, přijdou ke mně.“

61 Ó, já to již prodlužuji, že ano? Nemohu se s tím nějak vypořádat. Vždyť jsem se přece k tomu ještě ani nedostal. Dovolte mi tedy, abych si pospíšil dál. Chtěl bych zde rovnou něco ukázat, velice rychle, budeme pospíchat. Chtěl bych se na okamžik vrátit k adopci. Ó, odpustíte mi, pouze na minutku? Vezměme to tedy... Někteří z těchto lidí přijeli zdaleka, až z Georgie a zdrží se tu pouze dnes večer. Nechtě jsou jejich srdce požeňána. Nuže, bratři z Georgie a z Texasu, odkudkoliv jste, poslouchajte toto. Pátý verš, chceme jim ještě během několika minut zabývat.

Předurčil nás k — k...

62 {Text nebyl přeložen.}

Co znamená to písmeno *k*, to písmeno *k*? To znamená něco, k čemu se chceme dostat, *k*. „Jdu směrem k prameni. Jdu ke křeslu.“ Bratře Humesi, pochopil jsi to? „Jdu ke kazatelně.“ Nuže,

Podle zalíbení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista,

Jak veliké zalíbení? Čí zalíbení to bylo, čí dobrota? Jeho vlastní. Jeho vlastní zalíbení, z Jeho vlastní vůle.

63 Nuže, co tedy znamená *adopce*? (Tedy, dovolte mi se k tomu dostat. Nevím jestli... Asi mi bude chybět čas, abych tím prošel. Ale každopádně bych se chtěl o tom zmínit. A jestliže ohledně něčeho z tohoto poselství vyvstane nějaká otázka, můžete se mě zeptat formou zprávy, jakkoliv.) Poslyšte. Vaše adopce to není vaše narození. Vaše adopce, to je vaše umístění. Když jste byli znovuzrozeni (tuším, že je to u Jana 1:17), když jsme byli zrozeni z Ducha Božího, jsme syny Božími. Ale my jsme byli předurčení. Nuže, hle, kam se vás budu snažit dostat, do toho synovství těch posledních dnů. Rozumíte? My jsme předurčení... k adopci. Aj!

Nuže, zde to máme. Nuže, tu je něco, co může trochu ranit Letniční. Oni říkají: „Já jsem se znovuzrodil! Sláva Pánu, obdržel jsem Ducha Svatého!“ To je skvělé. Jsi Božím dítětem. To je v pořádku. Ale přesto to ještě není to, o čem hovořím. Vidíte, vy jste byli předurčení k adopci. A adopce znamená umístění syna.

Asi stojím příliš blízko toho (zřejmě mikrofonu), protože Becky mi řekla, že jsem se k tomu dostal moc blízko a že mě vzadu nemůžete slyšet.

Já jsem...

64 Podívejte, kolik z vás zná pravidla adopce ze Starého zákona? Samozřejmě vy jste... Pohleděte. Narodil se syn. (Domnívám se, že jsem to už řekl v některém kázání. Vzpomínáš si Gene, které to bylo? Je to na pásce. Ó, co to bylo? Já jsem se už o tom zmínil. Ó, ano, máme to. „Jeho poslouchajte.“

„Jeho poslouchajte“-adopce dětí.)

Nuže, ve Starém zákoně, když se v rodině narodilo dítě, ono bylo dítětem od narození. Protože se narodilo ze svých rodičů, byl to syn, který patřil k této rodině a dědic všech věcí. Ale tento syn byl vychováván nějakým poručníkem. Galatským pátá kapitola, sedmnáctý až dvacátý pátý verš. V pořádku. On byl vychováván poručníkem, vychovatelem, učitelem. Nuže, například, kdybych měl narozeného syna, nuže, řekněme, že jsem otcem a...

65 A proto u Krále Jakuba [Poznámka 1: Jeden z anglických překladů Bible]... Komu znění tohoto místa u Krále Jakuba připadá velice zábavně? Tam je řečeno: „V domě mého Otce jsou mnozí příbytkové.“ Dům, s mnoha příbytky. Rozumíte? Ve skutečnosti v biblických dnech, to, co bylo Králem Jakubem přeloženo: dům, znamenalo panství. „V panství mého Otce je mnoho příbytků.“ Nikoliv v domě, v příbytku, ale on byl nazván Otcem tohoto panství. A oni to měli velice biblicky. A v Bibli to je tak, jak by to mělo být.

Když měl otec velikou usedlost, o tisících hektarech nebo něco takového, on měl celou hromádku lidí, kteří tam žili. A on si pronajímал pracovníky, kteří tam bydleli a starali se o jeho ovce; měl tam některé, kteří měli na starost dobytek; měl některé, kteří chodili nahoru do výše položených oblastí, vzdálených pět set kilometrů; a měl některé v místě, kde se starali o kozy a jiní se starali o mezky a různé věci. On měl tak veliké království. A on se posadil na svého malého osla a projížděl každé z těch míst, aby se přesvědčil, jak se jim vede, jestli se stříhají ovce, a cokoliv to bylo v tomto způsobu. On neměl čas...

(Vy mě zřejmě neslyšíte, když se z tohoto místa vzdálím. Zkusím se postavit sem zpátky. Slyšíte mě teď lépe z tohoto místa?) Dávejte pozor.

66 On se tedy vzdálil nebo někam odjel, snažil se pečovat o své království. A tak on si teď přeje... Ten syn se má stát dědicem všech věcí, které on nabyl. On je dědicem.

A když jsme narozeni do Božího království skrze Ježíše Krista, jsme dědicové nebe a spoludědici s Ježíšem, protože On zaujal naše místo. On se stal námi (hříchem), abychom se my mohli stát Ním (spravedlností). Vidíte? On se stal mnou, abych já se mohl stát Jím, (rozumíte?) spoludědicem s Ním. V pořádku, nuže, zapamatujte si, to platí pro každého jednoho z vás.

67 Nyní si zapamatujte, Bůh vás předurčil skrze předzvědění, že vy k tomu směřujete. Ať všichni, kteří tomu rozumí, zvednou své ruce. Rozumíte? Bůh na základě předzvědění tě předurčil, abys přišel do zaslíbené země. Čím je zaslíbená země pro dnešního křesťana? Zvedněte ruce, ti z vás, kteří to víte. „To zaslíbení totiž platí vám a vašim dětem a všem, kdo jsou daleko.“

„A stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na veškeré tělo, na vaše syny a vaše dcery.“ A u Izaiáše 28:10: „Naučení za naučením, příkaz za příkazem, troška odtud, troška od onud, držte se mocně toho, co je dobré, protože koktajícími rty a jinými jazyky promluví k tomuto lidu. A to je odpočinutí, (odpočinutí - země sabatu), o kterém jsem řekl, že mají do něho vejít.“ Ale oni přesto všechno nechtěli poslouchat, ale pokyvovali svými hlavami, odcházeli a nechtěli to poslouchat. Rozumíte? Přesně tak.

68 Čím to tedy bylo? Bylo to přesně tak, jako s těmi lidmi, kteří prošli celou cestou z Kanaánu... spíše z Egypta, celou cestu přes poušť a došli až tak... tak blízko, že mohli ochutnat hrozny, které pocházely z té země. Bratře, tito muži po mně chtějí, abych odvolal to, (co jsem řekl na téma) Židům šesté kapitoly.

Jak to mohu udělat? To jsou přece ti okrajoví věřící. Oni se tam nikdy nedostanou! Oni nemohou přejít na druhou stranu. Ježíš řekl... Oni řekli: „Naši otcové jedli na poušti mannu.“

A Ježíš řekl: „Oni všichni zemřeli.“ To prostě znamená oddělení. Každý jeden z nich je mrtvý. Je to tak. On řekl: „Ale já jsem ten chléb života sestupující z nebe od Boha. Jestliže člověk bude jíst tento chléb, nezemře navěky.“ Je to tak. Ano, on má věčný život, pokud ho jí. „Já jsem ten Strom života z Edenské zahrady.“

69 Nuže, podívejte se, tito lidé přišli až tak blízko! Vidíte, jestliže si všimnete v Židech v 6. kapitole — nechci se již k tomu vracet, ale k Židům 6: „Tito lidé, kteří se jednou stali účastníky, oni přišli tak blízko, oni ochutnali toho nebeského daru.“ Oni si posedali kolem dokola, oni viděli, jak se stala uzdravení, oni viděli lidi v moci Boží, oni viděli, jak byly proměněny životy — ale oni k tomu nepřiložili svoji ruku. Ne, ne, pánové. „Oni okusili moci toho budoucího věku; který má přijít, a kdyby se oni pokusili obnovit sami sebe opět k pokání — vidouce, že znovu křížují Božího Syna a považují krev smlouvy, kterou byli posvěceni...“

„Já náležím k církvi, která věří v posvěcení.“ Co se toho tyká, to je v pořádku, ale ty jsi nedošel dostatečně daleko. Rozumíš? Ano. Poušť je posvětila. Ano, samozřejmě. Oni měli měděného hada a měděný oltář a všechno ostatní tam venku, posvěcení; ale oni vešli do Palestiny, aby odpočinuli.

70 Podívejte se do 4. kapitoly k Židům. Copak on nemluví o jiném „odpočinutí“? Bůh stvořil sedmý den a dal jim odpočinutí sedmého dne. Ale jiné místo, kde je řeč o „dnu odpočinutí a dnes...“ — v Davidovi. Tedy, On jim dal jiné odpočinutí: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout.“ Vejděte do toho odpočinutí. „Protože my, kteří jsme vešli do toho odpočinutí, jsme přestali s našimi vlastními skutky, tak jako Bůh odpočinul od těch svých v den sobotní.“ Jistě. To je váš sabbat — odpočinutí. To je vaše opravdové odpočinutí v té zaslíbené zemi.

Duch Svatý je zaslíbením pro lidi. A proč oni chtějí vzdělané a vědecky založené kazatele, kteří jim dovolí chodit v šortkách a stříhat si vlasy a malovat rty, a mužům hrát hazardní hry a popíjet pivo a mluvit vtipy a pokračovat v řádění, a takto se předvádět a nazývat se členy církve? Jak oni mohou něco takového přijmout a odmítnout vedení Ducha Svatého? Jakže, Bible říká, že Slovo Boží je ostřejší než dvojsečný meč, který proniká k rozdělení duše a ducha, i kloubů a morku v kostech, a rozsuzuje myšlenky srdce. Ano, dokonce myšlenky našeho rozumu.

71 A jestliže milujeme svět nebo věci tohoto světa, jak v nás může přebývat láska Boží. „Je totiž mnoho povolání, ale málo vyvolání; neboť těsná je brána a úzká je cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.“

„Mnozí přijdou ke mně onoho dne, aby se posadili v Království,“ jak řekl Ježíš, „s Abrahamem, Izákem a Jákobem.“ Ale děti Království budou vyvrženy ven a řeknou: „Pane, copak jsme to nedělali ve tvém jménu, copak jsme nekázali, copak jsem nebyl doktor ten a ten a velebný ten a ten?“

„Nikdy jsem vás neznal, odejděte ode mne vy, kdo konáte nepravost. Nikdy jsem vás neznal. Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, tam vejde, ale ten, kdo koná vůli mého Otce, který je v nebesích.“ Pouze ti tam vejdou.

72 Zde to máte.

Vejit do zaslíbené země. Jak tam tedy vejdem? Jsme k tomu předurčeni. Církev, skrze Boží předzvědění předurčil k čemu? Ke své cti, skrze svou milost, ke slávě a uctívání a zvelebení a Boží slávě. Tatínek, sedící tam někde daleko na počátku, Ten samo existující, okolo Něho se nenacházelo nic, On si přál něco, co by Ho uctívalo, a tak On předem ustanovil a předurčil církev, a před založením světa vložil jejich jména do Beránkovy knihy života, když On byl zabitý před založením světa; aby se oni mohli zjevit k Jeho slávě a k Jeho cti na konci času, kdy všechny věci On shromáždí v tomto jednom muži, Kristu Ježíši. Fíííí! Sláva! To je to. To je přímo tam, můj bratře, sestro. Nikdy se z toho místa nepohni.

73 Bůh tě povolal skrze svoji vyvolující milost; Bůh skrze svou volbu milosti tě posvětil; Bůh svou volbou milosti a skrze svou moc tě pokřtil a umístil tě do této země odpočinutí. Ti, kteří vešli do toho odpočinutí, upustili od svého scházení z pravé cesty. Oni odpočinuli od svých vlastních skutků, stejně tak, jako Bůh odpočinul od svých. Oni prožívají nevýslovnou radost plnou slávy! V nich vzkvétá strom života. Mají shovívavost, jemnost, dobrotu, trpělivost, víru, krotkost, jemnost, a tak dále. V nich vzkvétá strom života, protože jejich naděje je zakotvena v Kristu Ježíši a svědectví Ducha Svatého se dosvědčuje pomocí znamení a zázraků, které provázejí tyto věřící. „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení.“ Když jdou kolem, uzdravují nemocné, vymítají ďábly, mluví novými jazyky, mají vidění, ó, oni chodí s Bohem, oni mluví s Bohem. Žádný ďábel jimi nemůže pohnout. Oni jsou vytrvalí a vyhlížejí lepší místo. Zapomínají na věci, které jsou za nimi a usilovně chvátají k tomu znamení vysokého povolání v Kristu Ježíši. Je to tak. Jak to je. To je církev!

74 A jak se tam oni dostali? Nemůžete říct: „Dobrá, Pane, ty víš, že jednoho dne jsem začal kouřit cigára; a když upadneme, řekneme, že...“ Ó, ne, ne, ne, ne, ne.

Předurčením — On nás povolal. A když jsme jej začali následovat, říkáme: „Bože, my jsme ztraceni, jsme zničeni.“ My jsme dokonce ani nepomysleli na to, abychom zachránili sami sebe. Povaha prasete. Měli jsme přirozenost čuníka.

Můžete se jít podívat do ohrady prasat a podívat se na tu starou prasnici a říci: „Nuže, koukej, stará, chtěl bych ti něco říct. To se ti nesluší, že piješ ty pomyje.“

Ona ti odpoví: „Kvik, kvik.“ Rozumíte? Nuže, je to na stejné úrovni, jako když ty se pokoušíš zachránit sám sebe. Přesně tak.

75 Řeknete: „Paní, vy byste neměla nosit takový oděv. Měla byste se oblékat cudněji. Měla byste to dělat. Neměla byste chodit do... neměl bys chodit hrát do společnosti karty. Neměl bys kouřit cigarety. Neměl bys to dělat. Pane, neměl bys takto řídit...“

On odpoví: „Kvik, kvik. Já patřím ke Kvik-kvik.“ Ó, ne, ne. „Kvik,“ to je zrovna tolik, kolik toho oni vědí. Dobrá, chci, abys věděl, že jsem stejně tak dobrý, jako ty. „Kvik-kvik!“ Vidíte, oni zavrhnou vedení Ducha Svatého, protože Bible říká, že jestliže milujete svět a věci tohoto světa, láska Boží ve vás nepřebývá.

76 Co je dělá takovými zvláštními? Vy jste svatým národem. A co jste udělali? Přišli jste z tamté země. Vy se nacházíte v jiné zemi. A jak jste se tam dostali? To je zaslíbená země. A jaké je to zaslíbení? „I stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo.“ Všichni jsme byli totiž vekřtěni jedním Duchem do této jedné zaslíbené země. Amen. Bratři, sestry, haleluja, s čistotou v srdci, nikoliv se závistí, nepřátelstvím, nebo něčím takovým! Nestarám se o to, jestli bratr schází na scestí, nezáleží na tom, co on dělá, ty půjdeš za ním.

77 Nedávno jsem šel za bratrem, který sešel na scestí. Jistý mladý muž mi řekl: „Nech toho darebáka na pokoji. Nech ho na pokoji.“

Řekl jsem: „Jestliže se dostanu do takového stavu, že by se moje srdce nesnášelo s mým bratrem, pak je načase, abych šel k oltáři, protože jsem odpadl od milosti.“ Řekl jsem: „Půjdu, pokud bude dech v jeho těle a někde na této cestě ho zachytím.“ Ano, pánové. A tak jsem ho dopadl (haleluja) a přivedl ho zpět. Ano, pánové. On je nyní zpátky v bezpečí ovčince. Ano, pánové. A on by zcela určitě, jako je svět světem, odešel na scestí.

78 Před chvílí, když jsem uviděl tuto malou ubohou ženu, která zde sedí, a šerif mě zavolal a řekl: „Nuže, ona by měla být ve svěrací kazajce,“ řekl, „ona je prostě šílená.“ Ona to nemá v hlavě v pořádku, ona, ona... Oni ji zavřeli v hotelu. Oni nemůžou... dokud jsem tam nepřišel.

Řekl jsem: „To je v pořádku.“

Šerif řekl: „Jakže, Billy (Znám ho opravdu velice dobře, znám se s ním od dětství.),“ on řekl: „Jestliže je tu něco, v čem bych ti mohl pomoci...“

Řekl jsem: „To je v pořádku.“

On řekl: „Jsi schopen jí pomoci?“

Řekl jsem: „Ne, ale On je schopen.“ Řekl jsem: „Přiveďte ji ke mně.“

A tak oni ji odtamtud sem přivedli. A když ona před chvílí odcházela pokojně, čím to bylo? My jsme za ni vyslali modlitbu. Amen! Ona byla tak...

Oni řekli: „Přeješ si, abychom přivedli lékaře?“ Zeptali se jejího manžela: „Přeješ si, abychom přivedli lékaře?“

On řekl: „Lékař pro ni není schopen nic udělat.“ Je to tak. Ona byla prostě šílená. Lékař pro ni nemůže nic udělat.

A řekl: „Jediná naděje spočívá v tom, abychom se dostali sem.“

A on řekl: „Billy, já to nechápu.“

Odpověděl jsem: „Já to od tebe ani neočekávám. Já to od tebe neočekávám.“

79 Ale, ó, aj, stejně tak i já to nechápu. Ne. Ó, ale vzpomínám si, bratře, v jaké situaci jsem se jednou nacházel, a něco přišlo za mnou. Amen! To nebylo kvůli tomu, že já jsem chtěl přijít, ale kvůli tomu, že něco přišlo za mnou; protože před založením světa Bůh předurčil (haleluja), abychom jemu patřili a žili k Jeho cti a slávě. Poslyšte! Ty, které předzvěděl, co On s nimi udělal? Povolal. Souhlasí to? Povolal tě? Ano! A proč tě povolal? Protože tě předzvěděl. Ty, které předzvěděl, On povolal a ty, které povolal, ospravedlnil. Souhlasí to? A ty, které ospravedlnil, ty oslavil. Amen! To je to, co nám říká Bible. Ty, které předzvěděl, On povolal — v každém pokolení. Ty, které povolal, On již oslavil. Cože? Dovolte mi to zde

přečíst z Písma. V pořádku.

Podle zalíbení své vůle nás předurčil k přijetí za své syny skrze Ježíše Krista ke chvále slávy své milosti,...

Ke chvále slávy své milosti...

Ó, chápete to? Ke chvále své slávy! Aby On tam mohl sedět po dobu těch věčných věků, které budou plynout a jeho děti budou volat: „Abba, Otče! Abba, Otče!“

A andělé říkají: „O čem oni mluví? O čem to vlastně mluví?“

80 Je to tak nádherně znázorněno v marnotratném synu. Byl jsem ztracen. „To je můj syn. On byl ztracen, a je nalezen. On byl mrtev a nyní znovu ožil. Přiveďte to tučné tele, to nejlepší roucho, dejte prsten na jeho ruku. A...“ Není tedy divu, když prozpěvovaly spolu jitřní hvězdy a všichni synové Boží plesali radostí, když spatřili plán spasení, jak Bůh zapisuje vaše jméno do té knihy před založením světa...

81 Řeknete: „Přece něčemu takovému věří Kalvín.“ Já Kalvínovi nevěřím. Kalvín byl vrah. Kalvín nechal usmrtit člověka kvůli tomu, že křtil v Ježíšově jménu. Byl to darebák. On sám potřeboval obrácení. Ano, pánové. Ale to, co on řekl... některé z těchto věcí byly pravdivé. Ale co... způsob jeho jednání, totiž, že muž nechal zabít muže za něco takového, to je prostě hrozné. To je hříšné. Je to tak.

Kterou k nám rozhajnil...

82 Ó, počkejte, já jsem se ještě nedostal k té „adopci,“ že ano? Zpoždí se moc? Podívejme se, co nám řeknou tyto hodiny, kolik je hodin. V pořádku. Ano. Věnujme tedy tomu ještě deset minut, pro blaho těch lidí, kteří přicestovali z takové dálky. Podívejte.

83 Adopce, dovolte mi ukázat, jak to teď funguje. Otec má veliké království. On se projížděl kolem dokola. Narodil se mu syn. Ó, on má z toho velikou radost! (Nuže, to je Bůh.) A tak víte, co ten otec dělá? On hledá toho nejlepšího pěstouna, vychovatele. Vy víte, kdo to je vychovatel, že ano? Je to školní učitel. On hledá toho nejlepšího školního učitele, jakého může najít v celé zemi. (Pak se rozejdeme. Poslouchejte.) On vyhledá toho nejlepšího školního učitele, jakého může najít. Nepřijme nějakého rošťáka. On chce, aby jeho chlapec byl opravdovým mužem.

Copak i vy si to nepřejete pro vaše děti? Jistě, to je to nejlepší, co jim můžete poskytnout! Ano prosím. A tak jestliže ten přirozený muž uvažoval tímto způsobem, co si myslíte, jak asi uvažuje Bůh, ohledně svých dětí? O tom nejlepším, co jim může dát.

84 A tak jistě chce mít počestného muže. Nuže, On nechce takového člověka, který by řekl: „Inu, podívej, chlapečku, můžeš dělat, co se ti líbí, miláčku.“

„Ó, ano, tatínku, ó, hm, on si sám vede dobře, je to skvělý chlapec.“ Poplácá ho trochu po zádech, s pírkem ve svém klobouku. Ne, ne. Takového chlapíka by okamžitě propustil. Jistě. On chce mít muže, který bude pravdomluvný. A jestliže si ten chlapec vede dobře, řekne mu to. Ale jestli ne, pak mu řekne, co je špatné.

A jestli pozemský otec takto přemýšlí... Copak byste si nepřáli muže, který bude s vámi jednat čestně, aby ten školní učitel jednal čestně ohledně vašich dětí? Jistě. Dobrá, a co si myslíte, že si Bůh myslí? A On to opravdu ví. My to nevíme, ale On ano. My jsme omezeni, my to nemůžeme říci; ale On je neomezený a ví to.

85 A tak víte, co ten Otec udělal? On nikdy neřekl: „Vezmu si papeže, aby dohlížel na mé děti.“ Stejně tak On neřekl: „Vezmu si k tomu biskupa.“ Ne, ne. On to neudělal, protože věděl, že papež se bude mýlit, stejně tak i biskup. Rozumíte? On nikdy neřekl: „Vezmu si nějakého vrchního dohlížitele, aby dohlížel nad mými církvemi.“ Ne, ne. On vzal Ducha Svatého. To byl jeho učitel, aby vzdělával jeho děti.

V pořádku. Jak tedy můžeš vědět, že Duch Svatý ne...? On promlouvá skrze lidské rty. Jak tedy můžeš vědět, že On říká pravdu? Když sleduješ, že Duch Svatý promlouvá rty, které mluví pokaždé přesnou pravdu, předpovídá a dokonale se to uskutečňuje, jako v případě Samuele, pak si můžete být jisti tím, že je to pravdivé. To se děje opravdu tak, protože Bůh řekl: „Jestliže On něco řekne, a to, co řekne, se nestane, pak ho neposlouchejte, protože Já nejsem s ním. Ale pokud on řekne a stane se to, dobře, potom ho poslouchejte, protože Já jsem s ním.“ Vidíte? Zde to máte. Takto On jedná.

86 Nuže, on tedy cestuje kolem dokola... Inu, co si myslíte, že řekne ten vychovatel, když přichází k Otci a oznámí Mu: „Tvé dítě se chová hrozně. Říkám ti to na rovinu, je to tvůj syn, ale on je odpadlík. On je takový komediant; nikdy jsem takového chlapce neviděl! Och, víš, co udělal? A ta dívka, ona taky patří tobě! Ó, fíííí, nevím, co bys měl s ní udělat. Hmmm! Dobrá, víš co? Ona vypadá jako... Vidíte, ona, ona se celá zmalovala, jako některé z těch Filištínských dívek. Ano, prosím, ona se chová přesně tak, jako ony.“

„Moje dcera?“

„Ano, tvoje dcera.“

Přesně to Duch Svatý přináší a předkládá o dnešní církvi. Není tedy divu, že nemůžeme mít probuzení. Vidíte? Nuže, to je pravda.

87 „A co ohledně tvého syna? Jééé, to je stejné.“

„Co?“

„Dobrá, přece víš, že jsi vždycky říkal, že tyto ovce ve stádu by měly být na pastvinách, kde se nachází pokrm pro ovce. Ano, a víš, co on udělal? On je zahnal dolů na hromadu plevelu. On je tam vzal a zahnal je všechny k potoku, a pak jim dovolil si lehnout na hromadu plevelu a ony okousávají staré vrbové proutí, a jsou na tom tak mizerně, že se mohou sotva odtamtud dostat. (To jsou ti biskupové, pastoři, kteří popírají Moc této věci.) Dobrá, říkám ti pravdu, nikdy jsem neviděl ve svém životě stádo tak nervózních ovcí. (Jemu se to nelíbí. Nikoliv.) A víš co? Ten dobytek tam nahoře, víš co, Ty jsi nařídil, aby se pásli na vojtěšce, aby ztučněli.“

„Ano.“

„A víš, co on jim dává?“

„Ne.“

„On jim podává nějaké staré chrastí. Ano. Přiměl je k tomu, aby se připojili k nějakému spolku a ke všemu možnému. Něco takového jsi ve svém životě ještě nikdy neviděl. Víš, co dělá? Prochází se tam, kouří dlouhé cigáro, ruce za zády. Má s sebou svoji manželku, která nosí šortky jako ty Filistinské dcery, které to dělají tam u nich. Ano.“ Zprávy tohoto druhu musí Duch Svatý přinášet o této dnešní církvi. Nuže, co si o tom myslíte?

To je adopce. Co On udělal? On nás předurčil k adopci. Dal nám Ducha Svatého — ale počkejte na okamžik. Adopce, to je to, o čem mluvíme. Adopce!

88 „Dobrá, víš, co on dělá? Jednou tam přišel biskup. A konala se tam malá uzdravovací bohoslužba, (tento biskup se tam stavil). Nějaký člověk přišel, nějaký bratr a modlil se za nemocné. A on jim řekl: ‚Přestaňte s tím!‘“

„Ó, ó, ano, otče biskupe, podřídím se tomu.“

„Nespolupracujte s ním.“

„Ó, ne, ne, otče biskupe, jistěže ne.“

„A tak jsem tam přišel a pověděl jsem mu pravdu přímo na rovinu z tvého Slova.“ Vidíte, zde to je. Přečetl jsem mu tvé zákony, co by měl přesně dělat, a on mě neposlechl. On řekl: „Ó, to náleží do jiného věku, pro jiného syna, v nějaké jiné době. To se mne netýká.“ Zde to máte. Nuže, přátelé, to se zakládá na pravdě. Nuže, copak nevidíte, jak tyto církve míjejí své umístění; proč nemáme probuzení, proč se nic neděje? To je to, v čem to vězí.

89 Jozue řekl: „Gáde, já si přeji, abys... Právě zde leží tvé místo na základě toho plánu. Tvoje místo leží právě zde. Přímo zde. Pojď sem, Gáde a zůstaň tu. A ty Benjamine, jdi přímo sem dolů. A teď, držte se všichni zdaleka od Filištínských hranic.“ Jozue se vrací a hle, oni jsou všichni spolčeni s těmi Filištínskými a mají velikou hlučnou slezinu, jak za starých časů, tančí takto, až do vyčerpání, a všechny ženy nalíčené, a tancují kolem dokola a báječně se baví. A Jozue se škrábe na hlavě a říká: „Nuže, co teď?“ Je to přesně to, co se teď děje. Ale ne všichni, díky Bohu. Ne všichni, ale příliš mnoho. V pořádku.

90 Nuže, co se potom děje? Hle, co se děje. Nedovedete si ani představit toho muže (Ducha Svatého), jak se před Otcem červená, když musí sdělovat tohoto druhu věci: Ó, aj! Já, já jsem mu řekl, ale on, on to neposlouchá. Řekl jsem mu to... a nechal jsem mu to tam přečíst v té Knize. Měl jsem prostého kazatele, který se měl zastavit cestou, aby mu ukázal, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. A víš co? On dovolil jednomu z těch starých pasáků kozlů přijít sem a on řekl, že tyto věci patří do jiného věku. Vidíte? A od něho, když tam přišel, šel tak hrozný zápach, pach kozla, víte — cigára, víte, a tak dále, od něho šel takový strašný pach, když sem přišel. Ale já ti říkám, že ten pasák kozlů měl na sobě veliké množství připnutých medailí. Je to tak. A říkám ti, kdybys měl napsat jeho jméno na kousek papíru, to by zabralo... na jeho úmrtním oznámení by to zabralo půl stránky, abyste vypsali jeho tituly. Ano, prosím. Oni ho mají opravdu rádi tam v té zemi, ale já ti říkám, on ve skutečnosti ani neví, jak má krmit ovce. To je jedna špatná stránka věci. „On mě nebude poslouchat,“ říká Duch Svatý. „Snažil jsem se mu to vysvětlit, že Ty jsi tentýž včera, dnes i na věky, ale on to nepřijímá. Je to největší zbabělec, kterého jsem ve svém životě viděl. Ano. A církev si z něj udělala dohlížitele, biskupa, a tak dále a všichni lidé ho

poslouchají.”

„A pak, víš co? Oni vezmou ty... oni vezmou takovou trochu starou věc, které říkají televize. A oni takto tuto věc zapnou a tam je vidět ženy, které řadí polonahé, ve skrovném oblečení. A víš, mnohé z tvých dcer jsou...”

„Ó, snad ne!”

91 Říká: „Ano, opravdu. Ano, ony to tak dělají. Některé z nich pláčou po probuzení, Otče, některé z nich si to opravdu přejí, některé z nich skutečně překračují tuto linii. Některé se drží Slova tak mocně, jak je to jen možné. Inu, já prostě nevím, co mám dělat, oni jsou mimo. Víš, co ti další dělají? Oni se jim posmívají, říkají, že: ‚Nejsou nic, než banda ztřeštěnců.‘” Dobrá, ale Jemu je z toho úplně špatně.

92 Ale nyní ten obraz změníme. Nuže, Otec... jeho syn je dobrým chlapcem. Jeho Otec... Zde je vychovatel, Duch Svatý. Duch Svatý říká: „Jdu se projít...” říká Vychovatel: „Já jsem...”

Dítě říká: „Jdu se projít s Tebou. Půjdu s Tebou.”

„Ó, ale ten pahorek je opravdu vysoký, synu.”

„Přesto půjdu s Tebou. Já Ti důvěřuji. A když se mě zmocní únava, Ty mě vezmeš za ruku a pozvedneš mě.”

„Ale tam na vrcholku pahorku jsou lvi!”

„Na tom nezáleží tak dlouho, dokud Ty jsi mi nablízku. Na tom nezáleží. Já na něj přesto půjdu.”

„Ale tam tě čekají trable, jsou tam kluzké skály.”

„Já se o to vůbec nestarám, dokud mě budeš držet za ruku. Půjdu rovnou s Tebou. Já prostě půjdu s Tebou.”

„Ó, víš co? Tvůj Tatínek to takto dělával.”

„Ó, to je dobré. Ano, prosím.”

93 Přijdou na vrcholek pahorku. „Ó,” říká On, „víš co Otče? Tvůj syn se ti podobá jako vejce vejci. On se Ti zcela podobá. Každé slovo, které řekneš, on na ně řekne ‚amen‘. Nechal jsem ho onehda listovat v Bibli, kde je řečeno: ‚Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky‘. Víš, co na to řekl? Zakřičel a vymrštil své ruce prudce nahoru a řekl: ‚Haleluja! Amen!‘” „Ó! A Ty víš, že to je řečeno zde, ve Tvém Slově, Ty víš, kde říkáš: ‚Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on?‘”

„Ano, vzpomínám si na to psaní mému synovi. Ano, vzpomínám si, že jsem to napsal.”

„Ó, když to uviděl, on prostě zakřičel a poskakoval sem a tam a volal: ‚Haleluja! Pane, vezmi ze mne všechny svět, učiň mě takovým!‘ Ano, prosím. A všechny věci, které on udělal!”

„Ó,” říká Otec: „Už je načase, raduji se z tohoto syna. Je to znamenitý syn.” V pořádku. Pozoruje ho několik let a sleduje, jak v tom bude pokračovat, jak se bude rozvíjet.

94 Potom, po uplynutí několika let: „Jak si teď vede?”

„Ó, on dokonce vzrůstá v milosti!” Ó, aj, on je prostě... dobře loupe kůži ze dřeva. Ó, říkám ti, on je opravdu... Jakže, on bere ty ovce a zachází s nimi zrovna jako Ty. On jím nikdy nedovolí žrát nějaké chaluhy. Nikdy je nepřivede na pastvinu porostlou plevellem. Když oni přijdou a řeknou: ‚Chceme se připojit k církvim.‘ Řekne: ‚Budte zticha, vy to nepotřebujete! Ne! Vy potřebujete tohle: ‚Dělejte pokání, a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha Svatého.‘” „Ano, prosím, právě to řekl.”

„Ó, on to opravdu tak říká?”

„Ano, Pane, opravdu tak.”

„Dobrá, je to přesně tak, jak jsem to napsal.”

„A přesně to říká tímto způsobem.”

„Hmm, ano, Pane.”

95 „Bylo řečeno: ‚Počkejte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti poté, když na vás Duch Svatý sestoupí, pak mi budete svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samaří a až do posledních končin země.‘ Když to přečetl, zakřičel: ‚Haleluja, to je to, co potřebuješ!‘ Víš, co dělá? On je prostě k tomu vede, dokud to nepochopí, a to je vše. A on se toho jednoduše drží.”

„A když začnou panikařit, on řekne: ‚Co se to děje, počkejte na okamžik, počkejte na minutku. Tak se chovají kozli, ne ovce. Rozumíte?‘ Ó, někdy jsou na něho trochu nazlobení, ale pak je poplácá po zádech a řekne: ‚Chvilíčku, pšť, pšť, bude to v pořádku.‘ On opravdu ví, jak má s těmi ovci zacházet. Ano, Pane, říkám ti to.“

96 „Víš co? Viděl jsem Toho-a-toho arcibiskupa, který mu řekl, že nemůže přijít sem do tohoto města a pořádat shromáždění. Ale víš co, já jsem ho na to tak trochu navedl. Řekl jsem: ‚Každopádně jdi.‘ Vidíte? ‚Stáhni zpět tyto pásky, zabraň tomu, aby se šířily.‘ Ony se stejně i tak šíří. Ony se dostaly do těch měst, oni řekli: ‚Nu co, my to nebudeme sponzorovat...‘“

„A víš, ďábel tam přišel a řekl: ‚Vsadím se s tebou, že mohu způsobit, aby se od toho města držel zdaleka.‘ Řekl jsem: ‚Nedokážeš to. Pokud mu řeknu, aby tam šel, on tam půjde. Vsadím se o to, že tam půjde.‘ ‚Ne, ne, ne, ne, ne. Já mu to řeknu. Já tam sestoupím,‘ řeknu: ‚Nuže, všichni moji agenti, sejděte se společně. Nemějte nic společného s tím starým fanatismem tam dole, se vším tím starým Božským uzdravováním a těmi starými tématy o Duchu Svatém. To pominulo již s apoštoly, před mnoha lety. Víte, to, co je tam, to se k ničemu nehodí.“, Oni se jim tam pokoušejí dávat nějaký starý plevel a tak dále.

97 „Ale víš co? On tam každopádně přišel. Přišel tam a začal rozhazovat vojtěšku. Vrátil se a víte co? Ty ovce začaly žrát. A nakonec z toho byly hezky vykrmené. Ano, pánové. Proč? Oni tam konají shromáždění a uzdravování, a víte, spousta z těch mladých chlapíků začíná... Jakže, oni pochopili... Kdyby tam měli pořádnou hromádku sena, jako té vojtěšky, víte, co by s ním udělali? To bylo tak dobré, že by běželi ke svým sousedům a řekli: ‚Ochutnejte! Ochutnejte to!‘ Oni říkají: ‚Jste připraveni? Ano, pánové, jako tamti zde. A máme to rovnou tu. Je to rovnou zde. Vidíte? Prostě, dělejte pokání, a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše, a tak můžete obdržet Ducha Svatého. Je to pro každého, kdo to učiní. Ať přijde sem a přesvědčí se o tom, co říká Bible.‘ Vidíte? A proto tam prožívají tak nádherný čas.“

„Ó, to je můj syn! To je můj chlapec. Dobrá, myslíš si, že je už dostatečně zralý?“

98 „Ano, jistě“ říká Duch Svatý. „Vyzkoušel jsem ho. Hochu, vyzkoušel jsem ho *takovým a takovým* způsobem. Uvrhl jsem ho do nemoci, dopustil jsem, že se složil, srazil jsem ho na kolena, pošlapal jsem ho. Dopustil jsem, aby ďábel s ním dělal všechno možné. A on vždycky znovu povstal. Vždy se opět vzchopil. Věří stále v to stejné. Uvrhl jsem ho do nemoci, udělal jsem i toto. Dostal jsem ho do nemocnice. Vyvedl jsem ho odtud a udělal jsem to i ono. Prostě jsem to udělal. Postavil jsem proti němu jeho manželku, postavil jsem proti němu jeho sousedy, všechno jsem proti němu otočil. Ale nezměnilo se vůbec nic. On řekl: ‚Byť by mne i zabil, přesto Mu budu důvěřovat.‘ Zabil jsem jeho rodinu, vzal jsem mu to, udělal jsem mu to, udělal jsem všechny tyto věci. Udělal jsem *to, tamto* a ještě něco jiného, a on přesto zůstal neoblomně stát. ‚Byť by mne i zabil, přesto mu budu sloužit! On je můj!‘“

„Ó!“ Dobrá, domnívám se, že bychom ho měli někam pozvat na nějaké malé speciální místočko a tam proběhne adopce.

Nuže, když ten otec ve Starém zákoně pochopil, porozuměl, že jeho syn dosáhl zletilosti, že je zralý k adopci... k...! Oni jsou narozeni jako děti, ale když... už tehdy jsou synové, ale v té době nejsou nic víc než děti. Je to prostě obyčejný syn, pokud se nestane zletilým a neosvědčuje se, kým je. A pak si ho nechá zavolat *ven*.

99 Nuže, jsme právě zde, církvi. Jsi připravena? Nuže, je už trochu pozdě. Ať se tedy každý kousne do prstu nebo štípne do své duše a povzbudíte vaše srdce, pouze na minutku. Rozumíte? Chceme umístit církev na pozici. Nuže, když se církev dostane na toto místo, On řekne: „Manassesi, ty patříš sem. Efraime, ty patříš tam.“

A pak on je vezme na určité místo; ten otec to učiní, posadí ho na nějakém vyvýšeném místě, asi takto, a koná se slavnost. Všichni kolem jsou shromáždění a on říká: „Přál bych si, aby všichni vzali na vědomí, že toto je moje dítě a že já ho přijímám za syna. Nechť to všichni vezmou na vědomí, že od nynějška jeho jméno... (Oblékám ho teď do slavnostního roucha.) A chtěl bych, abyste vzali na vědomí, že jeho jméno je v šekové knize stejně tak právoplatné, jako i moje. On je mým dítětem. Adoptoval jsem ho do své rodiny, ačkoliv byl mým synem od doby narození. A když přijal Ducha Svatého, byl mým synem. Ale teď se ho chystám umístit na pozici s autoritou. Koho on propustí, je propuštěn; co si najme, bude pronajato.“

„Amen, amen, říkám vám, že kdokoli by řekl tomuto stromu, kdokoli by řekl této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se stane to, co říká, bude mít, cokoli by řekl.“ Rozumíte? Je to tak. Zde to máte. Vidíte? „On je můj syn.“ Kolik z vás ví, že adopce, že oni adoptovali syna poté, když se osvědčil, že byl... Určitě si každý přečetl v Bibli — o umístění syna na pozici.

100 Nuže, Bůh udělal to samé se svým Synem, když vzal Ježíše na horu Proměnění. On tam vzal Petra, Jakuba a Jana, nahoru. To jsou ti tři pozemští svědci. A na této hoře byl Ježíš, Mojžíš, Eliáš a Bůh, a oni

se tam na této hoře postavili. A první věc, víte, oni se podívali a Ježíš byl před nimi oslaven. Souhlasí to? Kolik z vás ví, že to je Písmo? A co On udělal? Oblékl Ho do roucha nesmrtnosti. On řekl, že jeho roucho zářilo jako slunce. Souhlasí to? A když Ho zastínil oblak, Petr, Jan a oni všichni padli na své tváře. Pozvedli své zraky a tam stál Mojžíš a Eliáš, kteří s Ním rozmlouvali. A Mojžíš byl mrtev, byl pochován v hrobě, neznámo kde, již osm set let. Zatímco Eliáše vzal ohnivý vůz a odjel do nebe pět set let před touto událostí. Aj! Ale oni tam přesto byli. Oni s Ním hovořili. Podívejte se, On vzal Ježíše nahoru, aby se s nimi uviděl, aby viděli, o čem to všechno je, pohledte tam, ukazujíc jim tyto věci. A oni s Ním hovořili. Měli s Ním rozmluvu.

101 A jakmile se potom Petr znovu podíval, a to Ježíšovo oslavení pominulo, oni viděli pouze Ježíše a z oblaku se ozval hlas, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn, jeho poslouvejte! Jeho jméno má teď stejnou váhu jako moje. Jeho poslouvejte!“ To je to — adoptování, neboli umístění synů. Nuže, to je, kam se Bůh pokouší dostat Letniční církev v této knize Efezským. Vidíte? Rozumíte tomu?

Musíme už skončit, protože se příliš připozdívá; podívejte, děti začínají být ospalé. A já bych se chtěl dostat do tohoto verše zde, ale asi se mi to nepodaří, do třináctého verše. Rozumíte? Do té poslední části, „... zapečetění zaslíbeným Duchem Svatým.“ Dostaneme se k tomu v neděli. Vidíte? Pohledte, jak — co nás tam přivádí dovnitř a jak jsme tím zachováni.

102 Ale teď se vraťme k tomu *umístění*. Jak se cítíte? Nejdříve jste narozeni do Království skrze Ducha Svatého. Kolik z vás to ví? V pořádku. Pak jste předurčení k čemu? K adopci. A čím ona je? Jste předurčení k tomuto umístění.

103 Ó, sestro Scottová, tuším, že to jsi ty, která tam sedíš. Nebylas to náhodou ty, která přišla dneska k nám domů? Nějaké učení se šíří kolem dokola v tomto světě, na různých místech této země (slyšel jsem toho už hodně), že Ježíš je zde na zemi a že se prochází v těle, že přichází a koná tyto věci. To je lež! Jeho Duch Svatý je zde a On usiluje o to, aby umístil svoji církev, aby ji uspořádal a umístil v Zaslíbené zemi, aby tam mohli vejít... tak, aby všichni nepřátelé mohli být vyhnáni.

104 Manasses není schopen zaujmout svoji zem. Já nemohu konat uzdravovací bohoslužbu, když polovina z... Když někam přijdu a kážu křest ve jménu Ježíše Krista a trojiční bratři říkají: „Ó, on patří k těm starým, Jesus Only [Poznámka 2: Jedině Ježíš - křesťanský směr],.“ A já tam nemohu přijít a konat Božské uzdravení, když polovina z nich říká: „Božské uzdravení je v pořádku...“ A spousta z nich se raduje z těchto Pánových zázraků a říkají: „Nu co, já věřím, že bratr Branham je prorok, ale dovolte, abych vám něco řekl. Dokud Duch Svatý na něm je, má rozpoznání, on je Pánovým služebníkem; ale jeho nauka je zkažená. Ona se nehodí k ničemu.“ Kdo již slyšel takové nesmysly? Buď to je z Boha, nebo to z Boha není. Je to tak. Buď je to celé z Boha anebo to není vůbec z Boha. Jinak to není možné. Ale jak můžeš mít...? Manasses není schopen si udržet své území, Efraim si nemůže udržet své území, Gád si nemůže udržet své území, Benjamin si nemůže udržet své území — oni všichni vyčerpávají své síly s těmi Filištinými a všechno je pomíchané. Jak potom můžeme být umístěni? Ale my jsme byli narozeni z Ducha Svatého, každý jeden z nás. Souhlasí to? A k čemu jsme se narodili? Byli jsme předurčení... Poté, když jsme se narodili, jsme předurčení k adopci, abychom byli umístěni do Kristova těla. Rozumíte, co tím míním?

105 A čím je Kristovo tělo? Někteří jsou apoštoly, někteří proroci, někteří učitelé, někteří evangelisté, někteří pastoři. Souhlasí to? K tomu jsme povoláni... Jiní mají dary jazyků, výklady jazyků, moudrost, poznání, zázraky, konání zázraků a všechny ty různé dary. A co oni teď udělali? Snaží se to trochu praktikovat. Ale nechali to tak volně běžet, jak nevím co. Jeden se postaví, promluví v jazycích, ten druhý mu do toho skočí a říká: „Bla... bla... bla“ — nauky. Stejně, jako vždy. Kazatel bude kázat, udělá výzvu k oltáři a někdo se postaví a začne mluvit v jazycích. „Haleluja a sláva Bohu.“ Jestliže kazatel ještě náhodou pokračuje ve svém poselství a je pod pomazáním, pak tito lidé řeknou: „To je starý odpadlík.“ Vidíte? Je to proto, že nejsou správně poučeni.

106 Bible říká, že duchy proroků jsou poddány prorokům. Bůh není původcem nepořádku. Když stojím zde a sloužím pod Božím pomazáním, nezáleží na tom, jak mnoho byste chtěli mluvit v jazycích, zůstáváte tiše, dokud Bůh neskončí zde, na tomto místě. A potom, když promluvíte v jazycích, v tom případě to nemůže být nějaké opakování Písma, protože Bůh řekl, abychom se zbytečně neopakovali. Ale má to být poselství bezprostředně k nějaké osobě. Zeptejte se mě a poukažte na jediný případ, kdy Duch Svatý pod rozpoznáním řekl někomu něco, co by bylo... znovu a znovu opakováním Písma. Bylo mu řečeno něco, co s ním bylo špatné nebo něco, co provedl nebo něco, co by měl udělat nebo něco, co se musí stát, a tak dále. Souhlasí to?

A stejně tak je to s mluvením v jazycích a výklady. Jestliže je v církvi někdo, kdo mluví v jazycích a jiný to vykládá... Řekněme to tak: Postaví se, bratr Neville a promluví v jazycích, a ten bratr tady dává výklad a řekne: „Řekni tomuto muži zde, že včera vyšel odtud a provedl něco, co neměl udělat. A lékař mu dnes sdělil, že má rakovinu. Jdi a dej tu věc do pořádku, přijď sem a dej tyto věci do pořádku s Bohem.“

Ten člověk řekne: „Skutečně, to je pravda.“ Potom je Bůh s vámi.

107 Ale můžeme to dělat tímto způsobem? Vidíte? To je prostě ‚bum, bum, bum‘ to je prostě hazardování, vyjde, nevyjde, nahodile; zde nemůže být řeč o nějakém umístění. Nuže, to je... Vidíte, Efezští se pokouší... Vidíte, oni to zmeškali. Vidíte, jak to pak zmeškají? My jsme předurčení k *adopci* za syny. Nuže, kolik z vás rozumí tomu, co tím myslím, ať zvednou své ruce. Adopce! My jsme zrozeni v Duchu Božím, jistě, přijímáme Ducha Svatého a voláme: „Abba Otče! Haleluja! Sláva Bohu!“ Je to tak, jsme děti, ale nemůžeme nikam dospět. Nejsme schopni těm Filištinům nařezat.

108 Podívejte se na Billy Grahama, jak tam stojí a ten mohamedán mu říká: „Dokaž to!“

Podívejte na Jacka Coea, jak tam stojí. A ten ateista... ten člověk z Kristovy církve si podává ruce s ateistou a vezmou se za ruce. On se domnívá, že je křesťanem a podává si ruku s ďáblem, jako je Joe Lewis nebo nějaký volnomyšlenkář, který dokonce proklíná Boha a říká, že taková věc, jako je Bůh, vůbec od počátku neexistuje, a tak dále. A takové věci se dějí v církvi, která se jmenuje Kristovým jménem; a oba si podají ruce a postaví se proti bratru Jacku Coe. Jak potom můžeme něco vykonat? A letniční, mnozí z nich jsou také proti němu; zatímco každý kazatel z naší země by se měl postavit těsně po jeho boku a říci: „Bože, sešli dolů svou sílu.“ Vidíte, tak na tom jsme. Nemůžeme být umístěni *na pozici*.

109 Efraim nechce vytrvat. Jeden jde tam... Manassese shledáváme na jiném místě; on říká: „Ó, aj, Hospodin mi dal krásné kukuřičné pole!“ Pak přichází Gád a říká: „Dobrá, nuže, nuže, okamžik,“ říká, „měl bych pěstovat oves, ale chystám se pěstovat kukuřici. Haleluja!“ Vidíte? S tou kukuřicí nemáte nic do činění. Věnujte se ovsu — oves je tvoje část, co bys měl pěstovat. Neměli byste se zabývat pastevečtím ovci, když se od vás očekává, abyste pásli dobytek. Bůh chce umístit svoji církev. Ale každý jeden se snaží dělat to stejné. „Haleluja!“ A nemůžete jim o tom říct ani slovo. Ne, ne. Oni mají stále ještě kozlí povahu: „Ale, ale, ale, ale, ale, ale, ale.“ Vidíte? Nemůžete jim to ani vysvětlit. Je to tak. Nuže, cožpak to není pravda?

A vy nemůžete umístit církev. Vidíte?

110 Církve by měla být předurčená k *adopci* za syny, zatímco lidé... Bůh může vzít muže a adoptovat ho do rodiny a dát mu něco, co... Zaprvé, vyzkoušej to a uvidíš, jestli to je správné. Bible říká, abychom duchy zkoušeli. Jistý muž tvrdí nějakou věc; vyzkoušej to a přesvědč se, jestli je to pravdivé. Jestli to pravdivé je, pak s tím jdi kupředu. A potom řekni: „Pane, pošli nám ještě něco víc.“ A pohni s námi kupředu, (rozumíte?), pohni s námi, a ať každý zaujme své místo. A pak uvidíme církev Boží, která začíná zaujímat své místo. A pak se Filištiní začnou stahovat. Šortky začnou mizet, vlasy začnou narůstat, obličej budou umyté, zmiznou cigarety. Tak to je, když církev začne vcházet do své veliké moci, pak někteří skončí jako Ananiáš a Zafira, několik jim podobných. Ano, pánové. Budete toho svědky, když ta svatá církev bude tak pospolu ve své moci, umístěna na pozici, co by Božích synů, adoptovaná do Boží rodiny, až ta mocná církev se zde postaví ve své slávě. Ó, to je právě to, pro co si On přichází.

111 Vidíte tedy, bratři, jak daleko jsme vzdáleni? Vy se dokonce nemůžete ani shodnout v Písmu. A každý člověk, každý muž, který nemůže vidět v Bibli vodní křest ve jménu Ježíše Krista, je buď slepý, nebo s ním není něco mentálně v pořádku. Je to tak. A právě v tom se odehrává ten veliký boj.

Mohu každému říci, aby mi předvedl nebo ukázal nějaké místo Písma, kde byl někdo v té rané církvi pokřtěn v jakémkoliv jiném jménu, než ve jménu Ježíše Krista... Čili, i kdyby byl pokřtěn nějakým jiným způsobem, musel být znovu pokřtěn ve jménu Ježíše Krista, aby mohl přijmout Ducha Svatého. Můžete přijít a ukázat mi to. Takové místo neexistuje. Takové pověření neexistuje. Když tam Ježíš řekl: „Jděte a učte národy a křtěte je ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého“; Otec, Syn ani Duch Svatý, žádné z nich není jménem, ani jedno z nich. Petr se otočil... deset dnů později a řekl: „Dělejte pokání a ať se každý jeden z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů.“ A všude jinde v Bibli...

112 A potom tam byli nějakí lidé, kteří byli pokřtěni Janem jiným způsobem, pouze k pokání. Pavel jim řekl: „Vy se musíte znovu pokřtít. Musíte přijít znovu.“

„Ó, ale my jsme byli pokřtěni tím velikým svatým mužem, Janem, který křtil Ježíše.“

To je Evangelium. To je Duch Boží, kterým mi to bylo zjeveno. Já jsem Pánovým apoštolem. „A kdyby dokonce přišel i anděl z nebe a kázal vám něco jiného...“

Dovolte mi to přečíst. Bible říká: „Kdyby an...“ Pavel řekl: „Kdyby dokonce anděl z nebe řekl něco jiného, (biskup, arcibiskup, papež, dohlížitel, lhovostejno, kdokoliv to je), kdyby vám kázal něco jiného než to, co jsme vám kázali, ať je proklet! Neexistuje žádné... Nemáme takové věci ve zvyku. Nikoliv. Vy pouze... Něco takového, prostě neexistuje.“ A pak, pak, vidíte, proč to lidé nemohou pochopit? Proč je tomu tak, že tomu lidé nemohou uvěřit? (Někdo ve shromáždění říká: „Předurčení.“) Vidíte? Právě se někdo přesně trefil, Gene. Předurčení, přesně. Proč? „Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně.“ Přesně tak. „Všichni, které mi dal Otec, přijdou ke mně.“ (Ale co je to se mnou, co já zde vlastně hledám? Zde to je. V pořádku.)

113 Dovolte mi přečíst jenom tento verš a pak vám řeknu, co Pavel... ty věci, které... To poselství, které jsem kázal dnes večer; hle, co řekl Pavel o předurčení, o vodním křtu v Ježíšově jménu, o křtu Duchem Svatým, o uspořádání církve a tak dále. Hle, co on řekl.

Divím se [to říká těm Galatským], že se tak rychle uchylujete od toho, který vás povolal... Kristovou milostí... [Jinými slovy, stydím se za vás, že jste dovolili někomu přijít a nechat se od toho odvrátit], k jinému evangeliu:

Jiné evangelium není, ale jsou někteří, kteří vás zneklidňují a chtějí převrátit evangelium Kristovo.

[Převrátit to skutečné Kristovo evangelium].

114 Ale sledujte. Nuže, zapamatujte si, byl to právě Pavel, který přinutil každou osobu, která nebyla pokřtěna ve jménu Ježíše Krista, aby přišla a dala se znovu pokřtít ve jménu Ježíše Krista. Kolik z vás ví, že je to pravda? Kolik z vás ví, že to byl Pavel, který vyřkl tato tajemství skrytá od založení světa, jež mu byla zjevena? Totiž, že jsme byli předurčeni k synovství, k adopci. To byl Pavel. Podívejte se sem, co on říká.

Ale i kdybychom vám my anebo anděl z nebe kázali jiné evangelium než to, které jsme vám kázali, ať je proklet!

Určitě neříkejte: „Pane, já s tebou nesouhlasím.“ Ať on je proklet. Dovolte mi přečíst ještě ten následující verš.

Jak jsme již řekli, tak to nyní říkám znovu: Jestliže vám někdo káže jiné evangelium než to, které jste přijali, ať je proklet!

115 Tak je to. Nuže, bratře, sestro, jestliže to byl Bůh onoho dne (a říkám to se vší uctivostí), který mě vzal, abych spatřil toto malé... Nuže, jsem podnícený... ale nedomnívám se, že jsem podnícený; je to pouze pozhnání vyplývající z kázání. Prostě jsem bez sebe a držím vás tu (tak dlouho), až zjišťuji, že jste ospalí a unavení. Ale, ó, kdybyste jenom věděli, jak rád bych vás tam chtěl vidět! Rozumíte? A když já — říkám to ještě jednou — když On řekl... Řekl jsem: „To by učinilo...“

On řekl: „Chtěl bys vidět, jak toto skončí?“

116 A já jsem se ohlédl dozadu a viděl jsem se, jak tam ležím v posteli. Určitě mě znáte natolik, že víte, že vám říkám pravdu. Chtěl bych se vás něco zeptat, stejně tak, jak to řekl Samuel, než pomazal Saula: „Zdaliž jsem vám někdy něco řekl ve jménu Hospodinově, co by se nezakládalo na pravdě?“ Souhlasí to? Vždycky to bylo pravdivé. Copak jsem někdy přišel a žádal od vás peníze nebo něco takového? Nikoliv. Nikdy. Cožpak jsem někdy usiloval, o něco jiného než o to nejlepší a neučinil cokoliv, abych vás přivedl ke Kristu? Přesně tak.

Nuže, oni chtějí říci, že jsem duchovní telepatik, víte, že mám nějaké nadsmyslové vnímání. Samozřejmě takové věci musí povstat. Bible říká, že tak bude. Stejně jako Jannes a Jambres odporovali Mojžíšovi; byli schopni udělat téměř to stejné, co udělal Mojžíš, dokud nedošlo k té rozhodující zkoušce síly. Je to tak. Ale pamatujte. Jannes a Jambres nemohli uzdravit. Oni nebyli schopni uzdravovat. Byli schopni seslat rány, ale nemohli odstranit jejich následky. Vidíte? V pořádku. Nuže, Bůh je Uzdravitel. Boží Slovo zůstává pravdivé.

117 Chtěl jsem být vůči vám upřímný. Snažil jsem se mluvit vám pravdu. Já... třicet jedna let jsem stával za touto kazatelnu, odcházel jsem a přicházel, třicet jedna let; a jednoho dne mohu odejít do slávy a opustím tuto kazatelnu. Tam je již manželka, dcera, otec, bratři, všichni jsou pochováni tam, na druhé straně, moji vzácní přátelé. Díval jsem se na jejich rakve a na květiny, které tam byly položeny, a vím, že jednoho dne tam budou také i moje. Nuže, je to pravda. S veškerou upřímností, z celého mého srdce, říkám vám to z celého mého srdce, věřím, že jsem vám kázal pravdivé Evangelium Pána Ježíše Krista. Věřím, že máte být pokřtěni každý jeden z vás ve jménu Ježíše Krista a přijmout křest Duchem Svatým. A kdykoliv to uděláte, to vám přinese radost, pokoj, shovívavost, dobrotu, pokoru, jemnost, trpělivost, víru.

118 A tehdy, to se mi přihodilo onoho rána; nevím, nemohu říct, jestli jsem byl ve svém těle nebo jsem byl ve vidění nebo jsem byl vzat z tohoto místa na tamto. Nevím, nemohu to s určitostí říci. Vím pouze tolik, že jsem se vždycky obával umírání, toho malého bodnutí žihadla. Nebál jsem se toho, že by pro mě Ježíš nepřišel, toho jsem se nebál, z toho jsem neměl strach; ale jestli se setkám s vámi a budu podobný takovému malému mlhavému obláčku vznášejícímu se v povětří... Ale teď to vidím. Když jsem spatřil tyto lidi, oni byli skuteční.

119 Jestli byl někdy nějaký muž, který představoval Letniční hnutí a byl opravdovým apoštolem, pak jím byl F. F. Bosworth. Čisté, přímé, opravdové Evangelium; to byl Bosworth. A když jsem ho držel v náručí,

volal jsem: „Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho!“

On řekl: „Synu, vytrvej na pracovním poli.“ Řekl: „Předběhni některé z těch mladých chlapíků na zahraničních misijních polích, pokud můžeš, předtím než oni tam přinesou spoustu fanatismu. Přines jim tam opravdové Evangelium, které vlastníš.“ Vidíte, on řekl: „Tvoje služba ještě nezačala být takovou, jakou bude.“ Řekl: „Ty jsi zbrusu nový Branham.“ Řekl: „Synu, ty jsi mladý.“

Řekl jsem: „Bratře Bosworthe, je mi čtyřicet osm let.“

On řekl: „Ty jsi ještě nezačal.“ Řekl: „Nedovol tam přijíždět těm mladým letničním kazatelům se spoustou nesmyslů a otrávit tu věc a způsobit, že všichni diplomaté a celá země se postaví proti tomu předtím, než se tam dostaneš.“ Řekl: „Pokračuj, bratře Branhame, jdi s Evangeliem, které máš.“ On řekl: „Já věřím, že ty jsi apoštol nebo prorok Pána, našeho Boha.“

120 Podíval jsem se na něho, objal jsem ho. Řekl jsem: „Bratře Bosworthe, chtěl bych se tě na něco zeptat: která chvíle tvého života byla nejšťastnější ze všech let, kdy jsi kázal?“

On řekl: „Právě ta teď, bratře Branhame.“

Řekl jsem: „Copak si neuvědomuješ, že umíráš.“

On řekl: „Nemohu umřít.“

Řekl jsem: „Proč říkáš, že to je nejšťastnější chvíle tvého života?“

Byly tam malé dveře. On řekl: „Ležím zde obrácený tváří k těmto dveřím. A každou chvíli, Ten, kterého jsem miloval, Ten, kterého jsem kázal a Koho jsem se zastával po všechna tato... po celý život, On přijde k těm dveřím pro mne a já odejdu s Ním.“ Podíval jsem se na něj, pomyslel jsem si, že se dívám zrovna na někoho, jako na Abrahama, Izáka anebo Jákoba.

Stiskl jsem jeho ruku. Řekl jsem: „Bratře Bosworthe, my oba věříme tomu samému Bohu, věříme jedné a téže věci. Milostí Boží budu kázat, dokud nevydechnu naposledy. Zůstanu Bohu věrný, nakolik jen budu schopen. Nepřistoupím na kompromis s Evangeliem ani na jednu ani na druhou stranu. Já zůstanu tak věrný, nakolik vím, že mám zůstat. Bratře Bosworthe, setkám se s tebou tam v oné lepší zemi, kde nebudeš mladý... nebo vlastně nebudeš už starý, nýbrž mladý.“

On řekl: „Ty tam budeš, bratře Branhame, nemusíš se tím znepokojovat.“

121 Hodinu nebo dvě hodiny před tím než zemřel... myslím, že to bylo asi dva měsíce později... když umíral; moje manželka ho přišla navštívit (on měl o ni vždy velice dobré mínění), byla tam rovněž paní Bosworthová. A asi dvě hodiny... On ležel, spal. Najednou se pozvedl, rozhlédl se, vyskočil z postele a řekl: „Maminko! Dobrá, už jsem tě celá léta neviděl! Tatínku! Bratře Jime! Jakže,“ řekl, „podívejme, ty jsi byl přece jedním z lidí, kteří se skrze mne obrátili k Pánu v Joliet, Illinois.“ (On již byl mrtev padesát let. Vidíte?) Ano! On řekl: „Zde je sestra Ta-a-ta. Ano, já jsem tě přivedl k Pánu ve shromáždění ve Winnipegu. Ano, jakže, zde je sestra Ta-a-ta. Neviděl jsem tě... Ano, podívejte, ty jsi přišel k Pánu Tam-a-tam.“ Asi celé dvě hodiny si potřásl ruce s těmi, které přivedl k Pánu. A pak se vrátil na své místo, lehl si, zkrřížil své ruce a skončil. Copak bratr F. F. Bosworth nevešel do této země, kterou mi Ježíš dovolil spatřit onoho večera? Pokud ano, on je tam dnes večer mladým mužem. Bože, dej odpočnutí jeho duši. A dej mi vždy žít tak věrně, abych mohl vejít do této země. Dovol mi být takovým věrným služebníkem Kristovým...

122 Stydím se za můj život. Stydím se, ale jestli jsem zhřešil vůči vám lidem, vy jste povinni přijít ke mně a říci mi to, vidíte. Snažím se žít počestně ve všem konání, ke kterému jsem veden Bohem skrze jeho milost. Rozumíte? Ale hleďte, přátelé, pokud byste věděli o něčem nesprávném v mém životě, pak jste povinni přijít a říci mi to. A pohleďte, stejně tak jsem já povinen přijít k vám, postavit se zde a kázat vám pravdivé Evangelium. Jsem jím vůči vám zavázán, protože očekávám, že uvidím tvář každého jednoho z vás, mladé muže a ženy, tam za tou závorou nahoře, od které nás dělí pouze jeden dech, od tohoto místa zde, a tam tím *nahoře*. Nuže, je to tak. Je to tam.

123 A ať Bůh všeliké milosti, Bůh nebes — nechci být škodolibý, ale se vší uctivostí: „Tatínku“ — onoho velkého dne, kdy zde znovu budeme představeni ve svých pozemských tělech, abychom mohli pít a jíst z hroznů a z ovoce této země... Oni nebudou stavět domy tak, aby tam bydlel někdo jiný. Budou sázet vinice a nebude z nich jíst nikdo jiný. Vidíte? Někdo vysadí vinici a jeho syn z ní sbírá, a potom jeho syn z ní sbírá, a další. Ale ne v tomto případě — on ji vysadí a zůstane tam. Rozumíte, je to tak. Tam budeme navěky. A ať v této krajině uvidím každého jednoho z vás.

124 A vím, že tu promlouvám dokonce k trojičním kazatelům. A moji bratři, já to neříkám kvůli tomu, abych vás ranil. Já jsem také trojiční, já věřím v trojici, ve tři atributy Boha, (Otce, Syna a Ducha Svatého), ale ne ve tři bohy. Rozumíte? Já věřím, že jsou tři atributy. Absolutně. Já tomu věřím z celého srdce. Otec, Syn a Duch Svatý, ale oni nejsou tři bohové. Oni jsou pouze třemi atributy nebo jinak, třemi

úřady Boha. Bůh žil jednou v Otcovství, v Synovství a nyní v Duchu Svatém. Je to *stále* jeden a tentýž Bůh ve třech úřadech. A oni mají...

Otec, Syn a Duch Svatý, to není Boží jméno. Bůh má jedno jméno a jeho jméno je Ježíš. Bible říká: „Rodina v nebi je pojmenována Ježíš, a rodina na zemi se jmenuje Ježíš.“ Je to tak. A tak Bůh měl jedno jméno, lidské jméno. On se jmenoval Jahve-jireh, Jahve-rapha... to byly tituly jeho Božství. Ale On měl jedno jméno — Ježíš! Je to On.

A opravdu, moji bratři, jestliže se mnou nesouhlasíte, pak pamatujte, já se tam s vámi tak či onak setkám. Rozumíte? Já tam budu s vámi. A Bůh vám žehnej. Já vás miluji.

125 A chtěl bych, aby si církve zapamatovala, nuže, v neděli ráno začneme od tohoto místa. A nerad bych vás držel déle než do dvou hodin, pokud to stihneme, aby se mohlo konat také odpolední shromáždění. A jestli to bude možné, pokud to udělám tak dobře, jak jsem to udělal dnes večer, v půl jedenácté. Odпустíte mi? Přátelé, už nám nezůstalo moc času, miláčkové. Já vám říkám „miláčkové,“ protože jimi opravdu jste. Vy jste moji miláčkové. Víte co? Přichází mi jisté místo Písma. Pavel řekl: „Rozhorlil jsem se pro vás (svou církev) Boží žárlivostí, neboť jsem vás zasnoubil...” Zde to máte, zde to je. To je to. „Zasnoubil jsem vás, namluvil jsem vás Kristu jako neposkvrněnou pannu.”

126 Nuže, jestli se to zakládalo na pravdě; onoho dne On řekl... Tito lidé mi to řekli; bylo mi řečeno: „Ježíš přijde k tobě a ty nás představíš Jemu,“ jako neposkvrněnou pannu. Budeš souzen podle Slova, které jsi jim kázal. A pohleďte, jestliže vám zvěstuji to, co Pavel zvěstoval své církvi; jestli tam vejde jeho skupina, tak ta naše také, protože my máme tu stejnou věc. Amen. Skloňme tedy naše hlavy, zatímco řekneme: „Bůh ti žehnej.”

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...” Zjevení 10:7